

Michael Leahai

775 775 775
775 775 775
775 775 775

ถ้าจักรวาลมีขนาดเท่าฝ่ามือ

ศาสนา

นวัตกรรม

อ้วน

ความรู้

พรมแดน

ถ้าถ้วยกาแฟมีขนาดเท่ากะละมัง

ศิลปะ

เพศที่สาม

AANSABAI
Michael Leahai E-Publiz

ประกวดวรรณกรรมอิเล็กทรอนิกส์ กว้าง แฉบ

กว้าง แฉบ – ไม่แตกต่างกัน

จักรวาลเท่าฝ่ามือ – ไมเคิล เลี้ยวไฮ

aansabai.orgfree.com

michaelleahai@gmail.com

ออกแบบปกและรูปเล่ม FlattestMike

ฟอนต์ปก จาก FONT.COM

คำนำ ถ้าจักรวาลมีขนาดเท่าฝ่ามือ

นักวิทยาศาสตร์ในองค์การนาซาคงตงงานกันเป็นแถว ดีไม่ดีอาจไม่มีองค์การนาซาด้วยซ้ำ นักดาราศาสตร์ทั่วโลกคงหันไปส่องกล้องดูนกแทน จินตนาการที่เกี่ยวกับความลึกลับด้ามืดของอวกาศ คงไม่เกิดขึ้น ภาพยนตร์ฮอลลีวูด และนิยายวิทยาศาสตร์จำนวนมาก จะเป็นสิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้นในโลกนี้ พวกเราจะหมดความสนุกในชีวิตไปเยอะเลย

การที่อวกาศมีขนาดที่ไร้จุดจบ ทำให้คนกลุ่มหนึ่งยังคงเปิดเผยเรื่งน่าทึ่งของจักรวาลออกมาได้เรื่อยๆ พวกเขาหยุดการศึกษาค้นคว้าไม่ได้ เพราะโลกของพวกเขาไม่ได้มีแค่นี้

บ้าน โรงเรียน มหาวิทยาลัย สำนักงาน และสุสาน

แต่องค์ความรู้ของโลกนี้เป็นเดิมพันของพวกเขา

การสร้างสรรคทางวิทยาศาสตร์ บางครั้งก็ต่อยอดมาจากนิยายวิทยาศาสตร์ บางครั้งนิยายวิทยาศาสตร์ก็ต่อยอดมาจากข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ ความกระหายใคร่รู้ ในเรื่องที่ยังไม่รู้ รวมถึงจินตนาการ ล้วนแต่เป็นเครื่องมือในการเปิดเผยปริศนาจำนวนมาก ทั้งเรื่องของอวกาศ และแม้แต่เรื่องที่อยู่ในร่างกายของเราเอง ยิ่งคนเหล่านี้สามารถค้นคว้าหาคำตอบได้มากเท่าไร คนที่มีชีวิตและจินตนาการได้ไกลไม่เกินกว่าโลกนี้ จะยิ่งถูกทิ้งไว้เบื้องหลังมากยิ่งขึ้นเท่านั้น

อ่านดูแล้วไม่แฟร์ที่คนส่วนหนึ่งได้ทำงานที่น่าสนุกขนาดนั้น

แต่บางคนชื่นชอบที่จะมีขั้นตอนชีวิตนับได้เพียงไม่เกินห้านิ้วมือ.

ศาสนา

ความรักไร้พรมแดน

ตีพิมพ์ครั้งแรก จุดประกาย นสพ.กรุงเทพธุรกิจ โดย ไมเคิล เลียวไฮ

เหตุการณ์ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสามจังหวัดภาคใต้ นั้น มีหลายมิติที่เหลื่อมล้ำทับซ้อนกันอยู่ จนอาจเป็นการยากที่จะแยกแยะว่าสิ่งไหนจริงสิ่งไหนไม่จริง

ช่องว่างระหว่างไทยพุทธ – มุสลิม

“ผมมีเพื่อนเป็นอิสลามหลายคน อย่างพวกที่เรียนกศน.ด้วยกันก็อิสลามทั้งนั้น”

ชายชาวจีนเจ้าของธุรกิจโรงแรมแห่งหนึ่งในเมืองยะลา บอกเล่าให้ฟังอย่างนั้น เขาใช้ชีวิตคลุกคลีกับชาวมุสลิมทุกวัน ด้วยประชากร 76 เปอร์เซ็นต์ในจังหวัดยะลา ล้วนแต่เป็นอิสลามิกชนทั้งสิ้น

“แต่ผมไม่เคยสนิทกับพวกนี้ละ”

ความไม่สนิทสนมอย่างที่ปรากฏในคำบอกเล่า เกิดจากอะไร ไม่มีอะไรน่ากังวลเมื่อคำตอบที่ได้รับคือ ช่องว่างนี้เกิดขึ้นจากความเกรงอกเกรงใจ

“เพราะไม่ว่าจะพูดอะไรถามอะไร เราต้องคอยเกรงใจว่าจะกระทบความเชื่อของเขา อีกอย่างจะกินอาหารร่วมกันก็ไม่ได้เลย บางทีผมก็อยากถามเหมือนกันว่า ใครเป็นฝ่ายรังเกียจใครกันแน่ ?”

อีกประเด็นหนึ่ง เขากล่าวว่าเป็นช่องว่างที่เกิดจากความเคร่งครัดทางศาสนา

“อย่างเวลาพวกเขาจะสร้างมัสยิด มาออกปากเรียไรพวกเรา เราพอมีกีบริจาคให้ไป แต่พอคนไทยแจกซองผ้าป่า เขากลับบอกว่า ขอโทษครับ ผมเป็นอิสลาม จริงอยู่ที่บางส่วนอาจจะยากจน แต่ก็มีเพื่อนบางคนที่ไม่เอาใส่ให้ละ คือตามศาสนาของเขาจะตัดสินว่า การทำบุญให้ศาสนาอื่นเป็นบาป”

ข้อปฏิบัติทางศาสนามักจะสืบทอดกันมารุ่นต่อรุ่น การละเมิดข้อบังคับเหล่านี้ อาจเหมือนเป็นการไม่เชื่อฟังต่อบรรพบุรุษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออิสลามเป็นศาสนาที่ยังคงความเป็นต้นแบบไว้ได้มากที่สุด ก็ด้วยกฎเกณฑ์เคร่งครัดเหล่านี้เอง

การเปลี่ยนแปลงขนบธรรมเนียมเป็นเรื่องยาก รังแต่จะสร้างความขัดแย้งที่รุนแรงมากขึ้น เรื่องการทำบุญอาจเป็นเรื่องเล็กน้อยในสายตาของคนหลายคน ด้วยยังมีกฎเกณฑ์ทางศาสนาข้ออื่น ๆ ที่สร้างช่องว่างระหว่างกันได้มากกว่านี้

“ผมเข้ามัสยิดของเขาไม่ได้”

เจ้าของคำพูดเป็นตำรวจตระเวนชายแดนคนหนึ่งที่เป็นชาวไทยพุทธ และมีโอกาสลงพื้นที่ประจำการในหมู่บ้านที่มีประชากรเป็นพี่น้องชาวมุสลิมหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม แต่แม้กระนั้นก็สามารถพบปะพูดคุยเล่นหัวกับชาวบ้านได้เป็นอย่างดี ด้วยบุคลิกเป็นกันเอง ยิ้มง่ายหัวเราะง่าย ทำให้ในช่วงเย็น ย่ำ ที่พำนักของเขากลายเป็นแหล่งรวมของบรรดาวัยรุ่นมุสลิมในหมู่บ้าน

แม้ว่าในขณะที่ประกาศกฎอัยการศึกบนพื้นที่แห่งใด ทหารผู้ปฏิบัติหน้าที่จะสามารถเลือกอาคารบ้านเรือนหลังไหนก็ได้ ไม่เว้นแม้แต่วัด มัสยิด หรือโบสถ์คริสต์เพื่อใช้เป็นฐานที่มั่น หรือเข้าไปเพื่อตรวจสอบได้ทุกเมื่อ แต่สถานที่ประกอบศาสนกิจประจำหมู่บ้าน เขากลับถูกปฏิเสธที่จะให้เข้าไปสัมผัสเวลากว่าหนึ่งเดือนในหมู่บ้านอิสลาม เขาได้ตั้งข้อสังเกตว่า

“อย่างการสอนศาสนาในโรงเรียนตาดีกาหรือโรงเรียนปอเนาะ เขาเรียนสอนกันด้วยภาษาของเขา คนนอกอย่างเราไม่รู้เรื่องหรือว่าเขาเรียนอะไรกัน อย่างในหมู่บ้านนี้ก็มีเด็กนักเรียนที่ได้ทุนไปเรียนถึงซาอุ อียิปต์ ไม่รู้หรือว่าเขาเอาเงินที่ไหนไปเรียน หรือไปเรียนวิชาอะไร”

เด็ก ๆ ชาวมุสลิมจะเรียนหนังสือตามหลักสูตรการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการในวันจันทร์ถึงศุกร์ เมื่อถึงวันเสาร์-อาทิตย์ เขาและเธอจะใช้เวลาในโรงเรียนปอเนาะหรือตาดีกาตามลำดับชั้น แต่มีเด็กบางส่วนที่มีโอกาสได้รับการศึกษาเพียงในโรงเรียนสอนศาสนาเท่านั้น

ประชากรในช่วงอายุระหว่าง 15-60 ปีภายในจังหวัดยะลา ที่ไม่สามารถอ่านและเขียนภาษาไทยได้ มี

อยู่ร้อยละ 1.8 ส่วนเด็กที่มีโอกาสเรียนในสถานศึกษาทั้งระดับประถมและมัธยม ยังมีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยระดับชาติในกลุ่ม “ภาษาไทย” คณิตศาสตร์ และอังกฤษ

จังหวัดยะลามีวัด 43 วัด มัสยิด 418 แห่ง โบสถ์คริสต์ 5 แห่ง และวัดซีกส์อีก 1 แห่ง และมี “ศูนย์อบรมศาสนาและจริยธรรมประจำมัสยิด” มากถึง 219 แห่ง

“หลายสาวของยายก็ได้แฟนเป็นอิสลามเหมือนกัน ตอนนี้องานศาสนาเข้าพิธีสูหนัดไปแล้ว เดียวนี้เขารักทางอิสลามมาก ใครพูดอะไรนิดหน่อยก็น้อยใจ บางทีไว้วางใจใส่ยายด้วยซ้ำ”

หญิงชราคนหนึ่งที่พักอยู่แถว ๆ วัดถ้ำคูหาภิมุขเล่าให้ฟังถึงการแต่งงานข้ามศาสนา จากการสอบถามคนพื้นที่ย่านตลาดเก่าเมืองยะลา และหมู่บ้านบางแห่งนอกเขตอำเภอเมือง ได้รับคำตอบว่ามีการสมรส รวมทั้งการคบหากันระหว่างหนุ่มสาวชาวไทยพุทธ-มุสลิมเป็นจำนวนมาก ซึ่งอาจเป็นสัญญาณการคลายตัวของช่องว่างดังกล่าวก็ได้

ความรักต่างศาสนา

“เฉพาะบ้านตลาดเก่าอาจจะมีเป็นร้อยละ”

อาร์น ชายชาวอิสลามผู้พักอาศัยอยู่แถวบ้านตลาดเก่านับตั้งแต่ลืมตาดูโลกเล่าให้ฟังอย่างนั้น ภรรยาของเขามีเชื้อสายจีนมาแต่ดั้งเดิม จึงไม่ต้องสงสัยว่าภรรยาของเขาเคยเป็นไทยพุทธมาก่อน เขาเล่าเรื่องราวของตัวเองให้ฟังว่า

“แฟนคนนี้จีบกันมาตั้งแต่สมัยเรียน ชอบพอกันมานาน แต่พ่อแม่ฝ่ายเขาไม่ค่อยชอบผม ผมก็เลยต้อง “ลุด” ช่วงแรกเขาล่าผมว่าดู จนต้องหลบหัวหนีไปอยู่ทางภาคเหนือ นานหลายปีกว่าจะกลับมาอยู่ยะลาได้ หลัง ๆ มีลูกมีหลานให้พ่อตาแม่ยายแล้ว เขาถึงได้ใจอ่อนลงบ้าง”

คำว่าลุดของอาร์นไม่ได้หมายถึงการใช้กำลังบังคับขู่เข็ญ ในเมื่อคนรักของเขาก็พร้อมจะร่วมทางเดินชีวิตกับคนอย่างเขา เรื่องราวความรักของคนต่างศาสนาจึงไม่มีคำว่าช่องว่างเข้ามาแทรกกลาง

“แฟนผมผ่านสูหนัดแล้ว การสูหนัดจะใช้มีดคม ๆ กรีดหนังที่อวัยวะเพศ แค่ออกให้มีเลือดซึม ๆ เท่านั้นเอง เฉพาะตระกูลผม ที่แต่งงานกับไทยพุทธก็มีอยู่ 4 คู่ อยู่ด้วยกันดีทั้งนั้น ไม่มีที่เลิกกันแม้แต่คู่เดียว”

ปัจจุบันอาร์นกับภรรยาครองรักกันมา 20 ปี มีลูกชายหญิงรวม 5 คนด้วยกัน แม้ศาสนาอิสลามจะอนุญาตให้ผู้ชายมีเมียได้ 4 คน แต่อาร์นไม่เคยคิดจะหาผู้ช่วยมาแบ่งเบาภาระของภรรยาแต่อย่างใด ด้วยความคิดและบุคลิกเปิดกว้างทันสมัย และที่สำคัญค้าขายเก่งอย่างกับคนจีน อีกแฝงไว้ด้วยบุคลิกแบบ “นักเลง” นิด ๆ จึงอดไม่ได้ที่จะย่อนตำนานตลาดเก่าเมืองยะลาให้ฟังพอเป็นพิธี

“ฟากนี้จะถูกเรียกว่าดงนักเลงมานานแล้ว จะว่าเป็นละแวกนักเลงอิสลามก็ใช่ แต่ก่อนไม่ค่อยมีใครกล้าข้ามทางรถไฟมา อิทธิพลอิสลามสามสี่จังหวัดมีจริง ผมยอมรับ แต่คงสู่อิทธิพลกรุงเทพ หรืออิทธิพลกำนันเป๊าะไม่ได้หรอกครับ”

เขาบอกว่าอิทธิพลจำเป็นต้องมี ไม่อย่างนั้นชาวบ้านจะฟังฟังใคร สำหรับความรู้สึกเกี่ยวกับเหตุการณ์การทำร้ายร่างกายชาวไทยพุทธที่เกิดขึ้นเป็นรายวัน เขาให้ความคิดเห็นว่า

“ไม่เกี่ยวกับศาสนา ขบวนการอะไรอย่างที่เป็นข่าวอาจจะมี แต่เป็นด้วยสัญชาติใจ ไม่ได้เป็นด้วยศาสนา ความจริงอบต.อิสลามหลายคนก็โดนอุ้มหาย กำนันอิสลามโดนยิงก็มี ไม่ใช่ว่ามีแต่คนไทยพุทธเท่านั้นที่ถูกทำร้าย ผมไม่รู้ว่ามันเกิดจากอะไร ทุกวันนี้ตำรวจยังกลัวมากกว่าชาวบ้านเสียอีก”

อาร์นยอมรับว่าตนเองรู้สึกเหมือนอิสลามได้ตกเป็นเป้าสายตาของผู้คนในสวนกลาง

“พวกนักข่าวนี้แหละสำคัญ ในยะลา มีนักข่าวที่หากินอยู่เยอะ อย่างชาวไทยพุทธถูกทำร้ายรีบเสนอแต่พออิสลามโดนบ้าง ก็รีบไว้ก่อน เพราะมันไปไม่ได้กับกระแสข่าว มีตำรวจโดนยิง ตำรวจเครียดจนยิงตัวตายจริง พระโดนฟันก็จริง เรื่องระเบิดก็มีจริง แต่ไม่รู้ว่าเป็นฝีมือของใคร ที่จับไม่ได้แล้วไป แต่ที่จับได้ว่าเป็นฝีมือไทยพุทธ นักข่าวไม่ยอมเขียน”

ตรงนี้คงพิสูจน์ไม่ได้ว่านักข่าวท้องถิ่นเป็นเช่นไร แต่สะท้อนมุมมองของคนพื้นที่คนหนึ่งต่างหาก

“อย่างตอนที่พระโดนฟัน ตำรวจเข้าไปค้นทุกบ้านในหมู่บ้านที่เกิดเหตุ ลงทะเบียนว่าบ้านแต่ละหลังมี

มีดก็เล่ม มีจอบก็เล่ม แต่พอจับได้ กลับเป็นฝีมือเด็กวัยรุ่น 4 คน เป็นไทยพุทธด้วย เพราะพระรูปนั้น ปากไม่ดี เกิดจากความขัดใจกัน”

อาร์นร้องสั่งชาดำเย็นจากร้านฟากตรงข้าม ไม่นานหญิงสาวก็เดินมาส่งชาให้สองแก้ว เขายิ้มกรุ่มกริม ชอบกล

“คนนี่แหละ เมียคนที่สองในอนาคต”

เกี่ยวกับการประกาศกฏอัยการศึก อีกทั้งให้สิทธิทหารตามเกณฑ์กฏอัยการศึกอย่างเต็มที่ ในฐานะ ประชาชนคนหนึ่ง เขาบอกว่า

“ผมชอบที่มีทหารเข้ามาอยู่ในเมือง เพราะทุกวันนี้ตำรวจหายหมดทั้งเมืองแล้ว มีอย่างที่ไหนคนโดน ยิงกลางตลาด แต่ไม่มีตำรวจมาที่เกิดเหตุ ไม่มีใครเห็นคนร้าย จับคนร้ายก็ไม่ได้ สังเกตไหมว่าตั้งแต่มีการทำร้ายข้าราชการในสามจังหวัด แทบจะจับคนร้ายไม่ได้เลย

แต่ทหารที่จะส่งมาก็ขอให้เลือกหน่อยแล้วกัน บางคนนั่งทำรถกระบะ อย่างน้อยขี่ปืนขึ้นฟ้าก็ยังดี นี่ มันเล่นพาดปืนกับขอบกระบะ วันนั้นผมขับรถตามหลังมาyingคิดในใจ ถ้ามันเหยียบเบรกกะทันหันหรือ รถตกหลุมขึ้นมา เกิดลี้มล็อกเซฟเอาไว้แล้วปืนลั่นขึ้นมา นี่ผมจะเป็นยังไง?”

ด้วยความเป็นคนกว้างขวาง อาร์นให้ข้อสังเกตสุดท้ายว่า

“เพื่อนที่เป็นอาสาสมัครเคยเล่าให้ฟังว่า มีแก๊งจากต่างประเทศเข้ามาเพื่อสร้างสถานการณ์ในเขตสาม จังหวัด แต่ผมไม่ค่อยเชื่อว่ามีจริง ก็เพราะเรายังไม่เคยเห็นไง ความจริงสามจังหวัดเป็นอย่างนี้ตลอด เรื่องระเบิดนี่ชินกันแล้ว ยิ่งมีการเลือกตั้งส.ว. ส.ส.เป็นต้องระเบิดทุกที เป็นเรื่องปกติของที่นี่”

ส่วนอีกรายหนึ่งเป็นหญิงสาวไทยพุทธที่ตัดสินใจร่วมชีวิตกับหนุ่มอิสลาม ถนอม อายุ 55 แล้วในปีนี้ เธออาศัยอยู่แถวบ้านตลาดเก่าเช่นกัน พบรักกับแฟนชาวอิสลามตั้งแต่อายุ 19 ปีอยู่กินกันมานานกว่า สามสิบปี มีลูกด้วยกัน 4 คน แม้แต่ลูกสาวคนโตที่เสียชีวิตไปแล้วก็ยังแต่งงานกับชาวไทยพุทธเช่นกัน

“สมัยก่อนไม่พูดเรื่องความรักหรอก เจอกันทุกวัน มองหน้ากันก็รู้แล้ว ไม่เคยต้องพูดคำว่ารัก”

ความรักของเธอเหมือนนิยายโรแมนติก คบหากับแฟนมานาน 5 ปี แต่ครอบครัวของคนรักกลับหาผู้หญิงที่เป็นอิสลามเหมือนกันมาหมั้นหมายให้ ทั้งสองต้องแยกกันอยู่ชั่วคราวระยะเวลาหนึ่ง

“ตอนนั้นอกหักอยู่ปีนึง” ถนอม ผู้หญิงที่เคยผ่านพิธีสูหนัดแล้วไปพลงหัวเราะไปพลง เมื่อคิดถึง ความหลัง “เขาอยู่กับเมียอิสลามได้ไม่ถึงปี ก็เลิกกันไป เพราะเขาชอบผู้หญิงแบบแม่บ้านแม่เรือน แฟนคนแรกของเขาเป็นอิสลามก็จริง แต่ชอบทำงาน ชอบค้าขาย อย่างนี้เขาไม่ชอบ”

ย้อนหลังไปเมื่อเจอกันครั้งแรก ต่างฝ่ายก็เป็นลูกจ้างของร้านค้าในตลาด

“พี่มาเจอเขาที่ตลาดเสรี ตอนนั้นเพิ่งมาจากบ้านที่พัทลุง มาอยู่กับญาติคนหนึ่งที่เป็นคนไปรับมา พี่เป็น ลูกจ้างขายกล้วยอยู่ในตลาด ส่วนเขาก็เป็นลูกจ้างขายของเหมือนกัน เจอกันทุกวันก็รักกันขึ้นมา ตอนพี่ตัดสินใจอยู่กับเขาแล้ว ญาติคนที่พามาอยู่ยะลา เขากลับไปบอกพ่อแม่พี่ แต่ความรักห้ามกัน ไม่ได้”

ถนอมเคยกลับไปเยี่ยมบ้าน พ่อแม่พยายามเกลี้ยกล่อมไม่ให้กลับมายะลาอีก แต่เธอตื่นนอนแต่เช้า มีด หนึ่งเรื่อออกมาจากบ้านสวน เพื่อหนีมาต่อรถโดยสารที่จังหวัดพัทลุง

“พ่อแม่ฝ่ายพี่ไม่ล้มเลิกความตั้งใจง่าย ๆ ตอนท้องลูกคนแรกได้สามเดือน ก็ยังให้พี่สาวตามมากล่อม ให้กลับบ้าน แต่พี่ไม่ยอมกลับบ้านเท่าเดียว”

ถนอมมีลูกคนที่สองได้ไม่นาน พ่อสามีก็เข้ามาอยู่ร่วมชายคาบ้านด้วย จนกระทั่งฝ่ายหญิงต้องยอม หลีกทางออกไปใช้ชีวิตลำพัง เพื่อไม่ให้มีปัญหาเกี่ยวกับพ่อของสามี

“ตอนนั้นพ่อเขาไล่พี่ออกจากบ้านก็เลยต้องแยกกันอีก แต่แยกกันไม่นาน พ่อเขาก็เสีย ก็เลยได้กลับมา อยู่ด้วยกัน มีคนพูดกับแฟนพี่ว่า สบายอย่างทุกวันนี้แล้ว ให้เขาหาเมียเพิ่มอีก แต่แฟนบอกว่าไม่เอา เพราะตอนลำบากก็อยู่ด้วยกัน พอสบายจะมีแฟนใหม่ได้ยังไง”

สำหรับความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับไทยพุทธเป็นรายวัน ถนอมมองว่า

“ แถวตลาดเก่ามีคนแก่ถูกทุบหัว ปาดคอ แต่ไม่ตาย ตอนนี้อยู่โรงพยาบาล อีกคนโดนปาดคอ ในสวนสาธารณะ ยิ่งเอาทหารมาเป็นคันรถ ยิ่งมีเหตุการณ์มากขึ้น เขาว่ามีกองโจรอยู่ทางสวน มะพร้าว มีการฝึกอาวุธ แต่ชาวบ้านพูดอะไรมาไม่ได้ ไม่ใช่เพราะเป็นแนวร่วมหรือช่วยเหลือพวกโจร แต่การพูดจะเดือดร้อนต่อตัวเขาเอง”

“ในหมู่บ้านนี้ก็มีหลายคู่”

ตำรวจตระเวนชายแดนคนเดิมที่ใช้ชีวิตคลุกคลีตีโมงอยู่ในหมู่บ้านอิสลามแต่ก็ยังยืนยัน แถมยังเล่าถึงการปฏิบัติตัวขณะอยู่ในหมู่บ้านว่า

“ผมมาอยู่ที่นี้ ทำกับข้าวกินเอง แต่ไม่เคยเอาหมูเข้ามากินนะ เวลาบ้านไหนให้คนมาชวนไปดื่มน้ำชาก็ต้องไป การปฏิเสธไปดื่มน้ำชาดื่มกาแฟเป็นข้อห้าม เขาจะมองว่าเราไม่ให้ความสำคัญแก่เขา”

แทบไม่มีปัญหาเรื่องการประจำการในหมู่บ้านแห่งนี้ หลายคนโดยเฉพาะวัยรุ่นทั้งหลายยึดบ้อมของเขาเป็นประหนึ่งสถานที่นัดพบพูดคุย

“บางที่ต้องไล่ให้มันไปละหมาด เดี่ยวคนเฒ่าคนแก่ในหมู่บ้านจะหาว่าเรามาแย่งลูกหลานเขาอีก ตชด.จะเป็นกลุ่มเดียวที่เข้ากับอิสลามได้ ผมเคยไปนั่งคุยกับคนแก่ในหมู่บ้าน เห็นลูกหลานเขาเรียนหนังสือเก่ง ผมก็ว่าอีกหน่อยจบม.หก ก็สอบเข้าโรงเรียนนายร้อยตำรวจสบาย เขาว่าเป็นตำรวจตระเวนชายแดนก็ได้ แต่อย่าเป็นตำรวจภูธร ผมก็บอกว่าไม่อยากจะให้เป็นตำรวจก็เป็นทหารแล้วกัน ลูกคนนั้นบอกว่าเป็นทหารได้ แต่อย่าเป็นทหารดำ(ทหารพราน)”

เขาบอกว่า ถ้าคุยเรื่องนี้กับคนอิสลามของที่นี่ พวกเขาจะย้อนความไปถึงสมัยรัชกาลที่ 5 เลยที่เดี่ยวนัยนะหนึ่งของเรื่องราวก็คือเป็นสิ่งที่ถูกเล่าสืบทอดกันมารุ่นต่อรุ่น ว่าด้วยทัศนคติในแง่ลบต่อเจ้าหน้าที่ข้าราชการ ซึ่งทำยที่สุดอาจจะกลายเป็นสิ่งที่เรียกกันว่า “วัฒนธรรม” ของกลุ่ม

“พวกนี้จะไม่ชอบตำรวจภูธรกับทหารพราน” เขาบอกอย่างภูมิใจ “แม้แต่พวกผมที่ไม่เคยมีปัญหาอะไร

กับอิสลามเลยก็ยังไม่แข็งแรงกับพวกเขาไม่ได้ ไม่ว่าจะเด็กตัวเล็กตัวน้อยก็ไม่ได้ จะเกิดอาการต่อต้านขึ้นมาทันที อิสลามจะไม่ค่อยยอมใคร”

เมื่อการละหมาดรอบบ่ายเสร็จสิ้นลง วิทยุสามสื่อกันมานั่งพูดคุยกันอยู่ในป้อมของเขา เป็นการพูดคุยอย่างเป็นกันเอง การได้มีโอกาสร่วมพูดคุยพลางซังกาแฟดำมานั่งดื่มแก้ลมขนม อีกทั้งเรื่องราวของคู่สมรมหรือคู่หนุ่มสาวที่ได้ยินได้ฟังมา ก็อาจเป็นสัญญาณแห่งการคลี่คลายลงของช่องว่างที่เคยมีอยู่ และถูกสืบทอดอย่างเข้มข้นโดยคนรุ่นก่อน ๆ

เราอาจฝากความหวังเอาไว้กับคนรุ่นใหม่ ๆ ที่ลืมหัดโลกด้วยอำนาจของความรักต่างศาสนา

ภาคผนวก : บันทึกการเดินทาง

หลังเหตุการณ์เผาโรงเรียน-ปล้นปืนอันเป็นตะปุดดอกแรกที่ตอกตรึงบนฝาโลงแห่งความรุนแรง ถัดจากนั้นได้สามเดือน ผมเกิดความสนใจสามจังหวัดภาคใต้ขึ้นมา ความสนใจนั้นรุนแรงถึงขั้นอยากจะเดินทางลงไปดู‘อะไร-อะไร’ท่ามกลางสภาวะระอุร้อนของเสียงปืนเสียงระเบิด

ซึ่งถ้าต้องตอบกันจริงๆผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่า‘อะไร-อะไร’ของผมนั้นคืออะไร ?

ผมเดินทางลงจังหวัดยะลาโดยรถไฟชั้นสามซึ่งไม่ใช่การเดินทางอันน่าอภิรมย์นัก แต่ในช่วงที่ผมยังคงคบหาอยู่กับความคะนองประเภทที่ว่าสามารถยึบบนรถไฟสายเหนือได้เก้าชั่วโมง, นอนหนุนกระเป๋าน้ำร้อนนำรถไฟได้โดยไม่มีหระ เรื่องประเภทนี้ก็กลับกลายเป็นรสชาติของชีวิตอันน่าภาคภูมิใจไปได้

ก่อนเดินทางผมส่งอีเมลถึงผู้ใหญ่คนหนึ่งในเช็กชั้นเล็กๆของหนังสือพิมพ์ธุรกิจ อีเมลที่ตอบกลับมามากแค่เพียงสั้นๆ ว่าถ้าอยากเขียนงานให้ลองไปสัมภาษณ์คู่แข่งงานข้ามศาสนา ดู ถ้าทำงานได้ดี เรื่องนี้อาจจะลงเป็นหน้าปกแท็บลอยด์ก็ได้

ในช่วงเวลานั้น ผมเริ่มมีความคิดอยากจะทำออกจางานประจำเพื่อเขียนหนังสือเพียงอย่างเดียว ดังนั้นผมจึงตักปากรับคำในทันทีว่าผมจะทำงานมาฝาก

ผมทำงานได้สำเร็จตามต้องการ ทุกอย่างเรียบร้อยดี สภาพของเมืองยะลาในเวลานั้น 'เงียบกว่าที่คิด' ยิ่งเปรียบเทียบกับภาพถ่ายของสถานการณ์ในหน้าหนังสือพิมพ์ ยิ่งแตกต่างราวฟ้ากับดิน ดังนั้นแม้เราจะพูดกันอยู่เสมอว่า 'อย่าเข้าใกล้มอเตอรืไซค์ที่จอดตามข้างทางนะ' หรือว่า 'จะออกไปซื้อเบียร์ที่เซเว่น ต้องเดินผ่านสถานีรถไฟ ตอนนี้ดีแล้ว ถ้าไปนานผิดปกติ ออกไปคู่มึงนะ' แต่เราก็เดินเตร็ดเตร่ไปทั่วเมืองโดยไม่มีเหตุการณ์อันน่าตื่นเต้นเกิดขึ้นแม้แต่บ่อย

ซึ่งทำให้ 'บรรยากาศแบบสงครามกลางเมือง' ที่หวังจะได้สัมผัสกลับเป็นได้เพียงจินตนาการเลื่อนลอยเท่านั้น

เวลาของวันหยุดยาวในเดือนเมษายนยังพาผมผลิตจากอำเภอเมืองจังหวัดยะลา เดินทางถึงเมืองเบตงที่อยู่ทางชายแดนด้านมาเลเซีย ใช้ชีวิตสำมะเลเทเมาอยู่นานกว่าอาทิตย์ เมืองเล็ก ๆ แห่งนี้ไม่มีอะไรมากไปกว่าถนนโลกีย์สายหนึ่งที่คุณเงินจากผมจนเกลี้ยง

จนเพื่อนที่เดินทางด้วยกัน ถึงกับบอกศาลาเลิกหนีกลับบ้านก่อนอย่างดี ๆ

ผมออกจากเบตงเมื่อสิ้นเนื้อประดาตัวแล้วจริงๆ บวกลบคุณหารแล้วเหลือสตางค์ติดตัวอยู่ไม่กี่ร้อยบาท ตัดสินใจนั่งรถเบนซ์โบราณที่วิ่งรับส่งผู้โดยสารระหว่างเบตงกับอำเภอเมือง รถมาจอดพักที่บ้านคอกข้าง จึงลงจากรถมานั่งสูบบุหรี่หน้าร้านโชห่วยเล็กๆ เมื่อลมพัดมาวูบใหญ่ ไบไม่สี่เหล็องนับร้อยร่วงกราวลงมา มันเป็นภาพที่สวยงามอีกครั้งหนึ่งที่เคยได้เห็น โชคร้ายที่กล้องถ่ายภาพถูกชุกไว้ในกระเป๋าดูหนัง ทัดใจก็แต่เด็กสาวที่นั่งทอดสายตาทอดอยู่ภายในร้าน เธอมองภาพนั้นแล้วหันไปบอกผู้หญิงคนหนึ่งว่า

“แม่ คุณสิ ไบไม่ร่วงอีกแล้ว”

น้ำเสียงนั้นเลื่อนลอย โหยหา และช่างฝัน...

ผมมาถึงสถานีรถไฟยะลา ซื้อตั๋วโดยสารรถเที่ยวการเดินทางที่กำลังจะมาถึง แต่แล้วจู่ๆเจ้าหน้าที่ก็ประกาศว่าวันนี้จะไม่มีการรถไฟออกจากต้นทางที่จังหวัดนราธิวาสอีกแล้ว เพราะขณะนั้นมีผู้หวังดี

จำนวนหนึ่งได้ทำการถอดหมุดวางรถไฟในเขตจังหวัดปัตตานีเสียรื้อยกว่าตัว ดังนั้นผมจึงต้องหิ้วตัวโดยสารอันหนักอึ้งไปรับเงินคืนเต็มราคาเป็นกรณีพิเศษ ปัญหาอยู่ตรงที่ว่าผมมีเงินติดตัวอยู่เพียงไม่กี่ร้อยบาท และต้องเสียค่าโรงแรมอีกสามร้อยโดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในเมื่อหลีกเลี่ยงไม่ได้ ผมจึงเปิดห้องพักที่โรงแรมเทพวิมาน ไม่ห่างจากสถานีรถไฟเท่าไรนัก แล้วนอนฟังเสียงเพลงที่ดังจากสวนอาหารตรงหัวมุมถนนอย่างทรมานที่สุด...

ทรมานเพราะไม่รู้ว่าจะรุ่งนี้จะเอาอะไรกิน ?

รถไฟคงมาถึงประมาณช่วงเย็นของวัน หลังออกจากโรงแรมเทพวิมานเมื่อเวลาเที่ยงตรง กินต้มชุปเนื้อกับไข่เจียวร้านที่เคยชิมก่อนจะไปเบตง ซึ่งไม่แพงมากและให้ข้าวเยอะ ก่อนจะเดินแบกสัมภาระกลับมาที่สถานีรถไฟอีกครั้ง

หลังซื้อตั๋วโดยสารแล้ว ผมคงเหลือเงินติดตัวไม่ถึงร้อยบาท ซึ่งเมื่อถึงกรุงเทพผมจะต้องต่อรถจากหัวลำโพงไปบางนา, จากบางนาไปชลบุรี รวมแล้วสองต่อ กว่าที่จะถึงที่พักอย่างแท้จริง

ด้วยความกลัวใจ, ผมจึงนั่งร่างสารคดีเกี่ยวกับคู่แข่งงานข้ามศาสนาอยู่ในสถานีรถไฟจังหวัดยะลานั้นเอง และนั่นเองที่ทำให้ผมรู้ว่า การนั่งเฉยอยู่โดยมีทหารถือปืนหันปลายกระบอกจากเข้าใส่

มันเป็นเรื่องที่น่าหวาดเสียวแค่ไหน

เมื่อขึ้นรถไฟที่ล่าช้าจากตารางการเดินทางตามมาตรฐานรถไฟไทย ผมได้นั่งกับหญิงสาวสามคนซึ่งดูท่าทางเหมือนเป็นคนท้องถิ่น ความกลัวที่ตึงตึงที่ต้องเดินทางนับสิบล้านชั่วโมงโดยไม่มีเงินติดตัวทำให้ผมเบื่อหน่ายที่จะฟังพวกเธอพูดคุย และเบื่อหน่ายที่จะคุยกับพวกเธอเช่นกัน ผมเดินไปสูบบุหรี่ที่มีเหลืออยู่ตรงบริเวณข้อต่อรถไฟ ซื้อไอติมด้วยเศษสตางค์ และอาศัยดื่มน้ำเพื่อพุงความหิว

แต่ก็ต้องเดินกลับมา นั่งตามเดิม

ไม่แน่ใจว่ารถไฟแล่นมาถึงสถานีแห่งใด หญิงสาวชะงักหันหน้าหาพ่อค้าขายกระเพาะปลา เธอหยิบถ้วยโพล่งส่งให้เพื่อนทั้งสองคน ก่อนจะส่งถ้วยต่อมาแก่ผม...

— ไม่มีเงิน !

เสียงร้องประโยคนั้นดังอยู่เพียงในใจ แต่ผมก็ยังแสร้งทำเป็นยิ้มให้เธอ รับถ้วยโฟมเอาไว้แล้วลงมือกิน
กระเพาะปลาถ้วยอร่อย เมื่อถึงกรุงเทพฯ คงได้เร่จ่านำกล้องถ่ายภาพเพื่อหาเงินค่ารถกลับชลบุรีให้ได้
เสียก่อน ผมคิดในใจว่าหลังจากนี้จะบรรเลงเงินที่เหลือติดตัวให้หมดเสียที่

ระหว่างที่เธอส่งเงินให้พ่อค้า ผมจึงรีบพูดขึ้นว่า

“เท่าไหร่ ?” ผมทำท่าควักกระเป๋า ตั้งใจจะส่งเงินให้เธอ

“ไม่เป็นไรพี่ หนูเลี้ยง” เธอยิ้ม

ผมไม่อยากเชื่อว่าจะได้ยินคำนั้น...

ผมไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะอะไรที่ทำให้เธอส่งกระเพาะปลาถ้วยนั้นมาให้ ทำไมจึงยอมใช้เงินของตัวเอง
เพื่อเลี้ยงอาหารคนที่เธอไม่รู้จัก หรือเธอรู้ว่าใครสักคนที่นั่งเงียบไม่ยอมพูดคือคนที่ไม่มีเงินติดตัว หรือ
เธอเห็นใบหน้าผมซึ่งเครียดจนน่ากลัว จึงอยากจะมีมิตรเอาไว้

หรือเรื่องราวทำนองนี้เคยเกิดขึ้นกับเธอมาก่อน ?

อันที่จริงผมเจอคนประเภทนี้บนขบวนรถไฟอยู่เสมอ บางทีการเดินทางอันยาวนานบนขบวนรถไฟชั้น
สามอาจเป็นแรงผลักดันให้คนแปลกหน้าขยับตัวเข้าหากัน การสนทนามักจะเริ่มขึ้นอย่างเรียบง่ายด้วย
ถ้อยคำที่ว่า ‘กินน้ำมั๊ย ?’, ‘บุหรี่ยั๊ม ?’

ทุกวันนี้ ผมยังคิดว่าเรื่องนี้ เป็นจังหวะบังเอิญที่น่าประหลาด

นวัตกรรม

"อีริค ชมิดท์" ซีอีโอของ กูเกิล เคยพูดเพื่อสร้างความมั่นใจแก่นักพัฒนาระบบชาวเอเชียว่า

"ผมขอให้ความมั่นใจกับพันธมิตรทุกรายของเราทั่วเอเชีย การเปิดกว้างไม่ได้เป็นเพียงหลักการในทางทฤษฎีเท่านั้น แต่เป็นกลยุทธ์ที่จะช่วยให้เราได้รับชัยชนะในระยะยาว"

สิ่งที่ชมิดท์พูดนี้ เขาหมายถึง การวางตัวเป็นระบบเปิดของระบบปฏิบัติการแอนดรอยด์ เป็นการสร้างความมั่นใจแก่นักพัฒนาโปรแกรมทั่วเอเชียว่า ด้วยบรรยากาศของการเปิดกว้าง ทุกคนจะสามารถสร้างสรรค์นวัตกรรมใหม่ๆ ซึ่งบางครั้งอาจจะ

“แปลกใหม่อย่างที่เราอาจไม่เคยจินตนาการมาก่อนก็ได้”

ผลของการเปิดกว้างอยู่ตรงที่ว่า ระบบปฏิบัติการแอนดรอยด์ ถูกนำไปใส่ไว้ในแท็บเล็ตและโทรศัพท์มือถือมากกว่า 190 ล้านเครื่อง ส่งผลให้แอนดรอยด์เป็นระบบปฏิบัติการที่เติบโตด้วยเวลารวดเร็วที่สุด และส่งผลให้มีผู้เข้าร่วมพัฒนาโปรแกรมเป็นจำนวนมาก ในจำนวนนี้มีหลายร้อยโปรแกรมที่ กูเกิล ไม่เคยนึกถึงมาก่อน

"เราสามารถสร้างสรรค์นวัตกรรมโดยอาศัยบรรยากาศของการเปิดกว้าง โดยเราจะต้องเปิดกว้างยอมรับแนวคิดต่างๆ เปิดกว้างข้ามพรมแดน และเปิดกว้างต่อการทำงานร่วมกัน การให้คำจำกัดความกับ การเปิดกว้าง นั้นยากมาก แต่ง่ายกว่ามาก หากจะแสดงให้เห็นถึง การเปิดกว้าง เมื่อคุณลองใช้สิ่งที่คุณคิดว่าใช่ คุณก็จะก้าวไปข้างหน้าต่อไป"

ความสำเร็จของแอนดรอยด์ เช่นเดียวกับความสำเร็จของลินุกซ์ ในโลกของโอเพนซอร์ส เป็นโลกที่ทุกคนสามารถเข้าถึง แก้ไข ปรับปรุง เพื่อการพัฒนาต่อยอด ปัจจุบันโปรแกรมระบบปฏิบัติการของลินุกซ์ถูกพัฒนาอย่างต่อเนื่องโดยโปรแกรมเมอร์และผู้ใช้งานนับล้านคนทั่วโลก การพัฒนาโอเพนซอร์สของลินุกซ์ได้รับการพัฒนาแตกยอดไปหลายสาย และถูกพัฒนาในหลายชื่อ

การทำงานเหล่านี้ดำเนินไปโดยคนที่อาจจะไม่เคยรู้จักกันมาก่อนด้วยซ้ำ พวกเขาติดต่อกันผ่านอินเทอร์เน็ต

ระบบปฏิบัติการอุบุนตุถึงขนาดออกเวอร์ชันใหม่ทุก 6 เดือน

ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่ทุกคนในโลกนี้ สามารถดาวน์โหลดเพื่อใช้งานได้ฟรี ทั้งระบบปฏิบัติการ และโปรแกรมนับพันนับหมื่นโปรแกรม

ผมพิมพ์งานทั้งหมดนี้ด้วย OpenOffice โปรแกรมที่ดาวน์โหลดฟรีแบบถูกลิขสิทธิ์

คนเหล่านี้ทำงานโดยได้รับเงินสนับสนุนจากผู้ให้การบริจาคตามกำลังศรัทธาและเห็นถึงความสำคัญของพวกเขา หลายคนเป็นโปรแกรมเมอร์อาชีพ แต่หลายคนไม่ใช่ อะไรทำให้คนจำนวนหนึ่งร่วมตัวกันเพื่อสร้างสรรค์ ของฟรี มาจ่ายแจกแก่กัน

ทำไมพวกเขาไม่ทำโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ที่สำเร็จลงด้วยความเหน็ดเหนื่อยยากเย็น แล้วนำไปจดลิขสิทธิ์ แล้วจัดการขายมันแพงๆ

นั่นนะซี !

ข้อมูลเกี่ยวกับถ้อยคำของ อีริค ชมิดท์
จาก WISEKNOW.com - เปิด 3 กฎเหล็ก "อีริค ชมิดท์" ดันนวัตกรรมทะลุโลก

อ้วน

มิติเรื่องขนาด – อ้วนกับผอม

ผมคิดว่าเรื่องที่มีความซับซ้อนคลุมเครือมากที่สุด เกี่ยวกับความคิดรวบยอดของความกว้าง-ความแคบ ก็คือเรื่อง รอบเอวของสตรี !

อย่างไรก็ตาม ผมเคยเขียนเรื่องนี้ไว้แล้ว และสามารถนำมาลงเผยแพร่ที่ไหนก็ได้ เพราะลิขสิทธิ์เป็นของตนเอง ดังนั้นผมจึงขออนุญาตนำบทความที่ผมเขียนมาลงเผยแพร่ในที่นี้สักทีหนึ่ง

สวยแบบอ้วน ๆ ก็ได้

ตีพิมพ์ครั้งแรก นิตยสารด้วย'ตูนพ็อกเก็ตบุ๊ก

'ไถ่ถามเพราะชน คนงามเพราะแต่ง' คำโบราณที่ดูจะเป็นภาษิตภาษาที่ทำงานได้ดีทีเดียว ยิ่งอยู่ที่ท่ามกลางกระแสการสร้างค่านิยมเรื่องความขาวความผอมที่โหมกระหน่ำ ผ่านภาพยนตร์โฆษณาผลิตภัณฑ์เพิ่มความขาวลดความอ้วนทั้งวันทั้งคืน

ที่เคยออกสินค้ารุ่นทำให้ขาวแล้วก็ยังไม่พอ จะต้องออกรุ่นที่ทำให้ขาวกว่าเดิม เคยขาวแค่ชั้นผิวหนังก็ไม่พออีกแล้ว ต้องขาวลงไปจนถึงปอดตับ สาวไทยสมัยก่อนนั้น ขอขาวแค่ใบหน้าก็เหลือกินเหลือใช้ แต่สมัยนี้ต้องขาวเข้าไปยันซอกรักแร้ ต้องผอมบางเฉียบเหมือนกระดาษผ่าซีกเดินได้

ความสวยความงามของผู้หญิงเป็นเรื่องที่นิยมไปได้เรื่อย เปลี่ยนแปลงได้ไม่หยุดนิ่ง อยาได้ใส่ใจจนกลายเป็นเรื่องเครียด นิยามความสวยสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามแต่กาลสมัย, ผู้หญิงในยุคเมโสโปเตเมียต้องอ้วนท้วนสมบูรณ์ จึงจะเรียกว่าสวย สาวไทยสมัยก่อนต้องพยายามเคี้ยวหมากให้ฟันดำ ใครฟันดำเรียบสนิทก็บอกว่าสวย บางทีความสวยหรือลักษณะที่ดีของผู้หญิงกลับไปอยู่ตรงขนาดหรือรูปทรงของเท้า เช่นผู้หญิงจีนโบราณก็มี

แทนจะมองที่ใบหน้าที่กลับไปมองที่ 'เท้า' แทน สาวไหนมีเท้าเล็กแคบ ท่านว่ามาจากตระกูลผู้ดี แม้แต่ชนเผ่าในไทยก็เช่นกะเหรี่ยงคอยาวที่เพิ่มความสวยด้วยห่วงทองเหลืองที่คอ หากคอใครยาว

กว่ากัน สาวคนนั้นก็ดูสวยสง่ามีเสน่ห์กว่านางอื่นๆ

ถ้าหากอยู่ในพื้นที่หนึ่งหรือช่วงเวลาหนึ่ง ลักษณะแบบหนึ่งก็ถูกเรียกว่าสวยได้ แต่ถ้าออกมาต่างพื้นที่ หรือถูกจับวางต่างกาลเวลา คตินิยมเกี่ยวกับความสวยอาจจะกลายเป็นสิ่งแปลกปลอมมากกว่าจะเรียกว่าสวย พอจะเป็นเรื่องได้

ขึ้นชื่อว่าเป็นผู้หญิงแล้ว ไม่ว่าจะยุคใดสมัยใด สังเกตชาติพันธุ์ใดๆ พวกคุณเธอจะต้องรักสวยรักงามเป็นคุณสมบัติกันทุกคน ทั้งนี้เพื่อสร้างเสน่ห์แก่ตัวมาทุกยุคสมัย เพราะอยากให้เพศตรงข้ามหลงใหล ชื่นชมดังนกยูงรำแพนหางเพื่อตามหาเนื้อคู่ตุนาหงัน เป็นไปตามสัญชาตญาณทางเพศ อันนี้เหมือนกันหมดในสัตว์ทุกประเภท

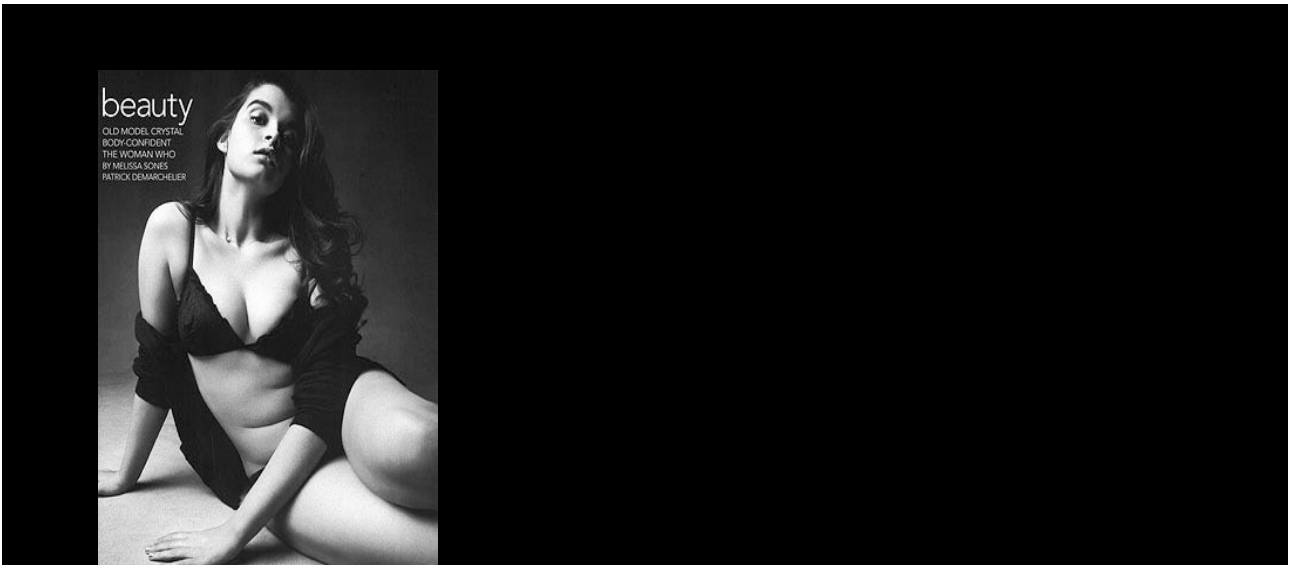
ความสวยความงามตามแบบอย่างนวนางแคทวอล์กในต่างประเทศ ระยะเวลาๆ เขาไม่ได้มีแต่นางแบบแบบราบแค่เพียงอย่างเดียวแล้ว เขายังมีนางแบบในกลุ่มที่เรียกกันว่า ‘นางแบบพลัสไซส์’ อีกด้วย แม้ว่านางแบบในกลุ่มนี้จะเป็นรองนางแบบพิมพ์นิยมอยู่มาก แต่นางแบบอวบๆ ยังพอมือที่ทางในแวดวงแฟชั่นไม่น้อยเลย มิน่าซ้ำ แนวโน้มการมี “รูปร่างงดงามแบบคนที่มีสุขภาพดี” กำลังจะกลายเป็นเทรนด์ใหม่ด้วยซ้ำไป

ในเว็บไซต์ Model.com ลงบทความการให้สัมภาษณ์สั้นๆ ของ คริสตัล เรนน์ นางแบบพลัสไซส์ที่ค่อนข้างมีชื่อเสียงและประสบความสำเร็จ กว่าจะได้รับกรยอมรับไม่ใช่เรื่องง่าย เธอเริ่มเข้าสู่วงการนางแบบด้วยวัยเพียง 14 ปี โดยไม่รู้อะไรที่เกี่ยวกับแวดวงนี้เลย

เอเจนต์คนแรกพยายามเกลี้ยกล่อมให้เธอลดน้ำหนักลงถึง 50 ปอนด์ เพื่อฝ่าอุปสรรคด่านสำคัญ นั่นคือความนิยมนางแบบที่มีรูปร่างเพรียวลม เธอยินยอมทำตามคำแนะนำของเขา แม้ว่าตอนนั้นยังไม่รู้จักด้วยซ้ำว่านิตยสารวิกคืออะไร แต่เมื่อทดลองอ่านมันเพียงเล่มเดียว เธอพบถึงความอัศจรรย์ใจที่ได้กลายเป็นแรงผลักดันให้เธอตัดสินใจลดน้ำหนักตามคำแนะนำของเอเจนต์

เรนน์มุ่งมั่นกับการลดน้ำหนักมาก เธอเลือกทานเฉพาะอาหารที่มีผลดีต่อสุขภาพ ไม่บริโภคน้ำตาล น้ำอัดลม และไขมัน แต่เมื่อเวลาผ่านไปสี่เดือน เอเจนต์ของเธอกลับตอกใส่หน้าว่า

“เธอต้องไปไดเอ็ตมาอีก...”

มันช่างเป็นเรื่องที่ทำร้ายจิตใจเสียนี้กระไร เธอตัดสินใจโบกมือลาเขา ในขณะที่เอเจนต์คนใหม่ของเธอ แนะนำให้ทำในสิ่งตรงกันข้าม ในเมื่อไม่อาจฝันรูปร่างที่ธรรมชาติประทานมา เธอจะต้องมุ่งมั่นที่จะเป็นนางแบบพลัสไซส์ แอ่พยายามเป็นในสิ่งที่ขัดแย้งกับธรรมชาติของตัวเอง หลังมีโอกาสแคสตี้งานกับไวท์คอบบ์อเมริกัน สตีเวน เมเชล เลือเธอเป็นนางแบบการถ่ายภาพชุดของเขา นั้นเป็นจุดเริ่มต้นของการมีชื่อเสียง

จนถึงทุกวันนี้ คริสตัล เรนน์ มีผลงานภาพชุด และถ่ายภาพลงปกนิตยสารแฟชั่นชั้นนำอย่างมากมาย ไม่ว่าจะเป็น Elle, Glamour, V, Portrait ฯลฯ

เรนน์ถูกถามถึงความเชื่อมั่นในตัวเอง รวมทั้งวิธีการปลอบโยนตนเองของเธอ ทำอย่างไรจึงสามารถเอาชนะอุปสรรคต่างๆ มาได้ เรนน์กล่าวว่ามันเป็นคำถามที่ดี แต่เธอไม่รู้จะตอบอย่างไร เรนน์ยอมรับว่าตัวเองหลงทางเมื่อสมัยเริ่มต้นอาชีพนางแบบ เป็นเพราะเธอกระหายในอาชีพนี้มากเกินไป ทว่าตอนนี้เธอมีรูปร่างที่ได้รับการยอมรับจากผู้คน โดยสามารถทานอะไรก็ได้ เช่นเดียวกับสาว ๆ ที่ไม่ได้เป็นนางแบบ และเช่นเดียวกับคนทุกคน

เรนน์ตอบเช่นนั้น ในขณะที่สาว ๆ จำนวนหนึ่งยังคงเลือกอดอาหารเพื่อความพึงพอใจกับร่างกายที่ดูคล้ายดารานางแบบของพวกเธอ

โดยหลงลืมไปว่านางแบบไซส์ใหญ่ก็มีเช่นเดียวกัน

ความรู้

รู้กว้างกับรู้ลึก

การถกเถียงหัวข้อหนึ่งนำไปจดหัวพอกับคำถามโลกแตกอื่นๆ คือการถามคำถามว่า คนเราควรจะมีรู้อลึกหรือรู้กว้างดี รู้อลึก หมายถึงมีความรู้จำกัดเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง รู้อแบบลงลึกในรายละเอียด ถ้าเป็นภาพวาดหรืออังกีละเอียดขนาดเห็นผงผุ่นที่เกาะเป็นคราบจากส่วนภาพที่ศิลปินลบออก ส่วนรู้กว้าง หมายถึงมีความรู้ในเรื่องรอบตัวต่างๆ แบบที่รู้ทุกเรื่องที่ถูกพูดขึ้นในวงสนทนา และสามารถพูดคุยกับใครก็ได้อย่างคนที่มีภูมิรู้ ในขณะที่คนรู้อลึกเพียงเรื่องเดียว อาจสนทนากับผู้อื่นได้ค่อนข้างลำบาก เมื่อพบคู่สนทนาที่หลากหลาย และไม่พร้อมจะเปิดบทสนทนาที่หลากหลายได้

คุณเลือกแบบไหน ?

ตามข้อเท็จจริงแล้ว การรู้อลึกเกี่ยวเนื่องกับการฝึกคนให้เป็น สเปนเซียลลิสต์ นักเทคนิค คนงานที่มีทักษะเพียงเรื่องเดียว ด้านเดียว หรือเลวร้ายที่สุดคือ มีความสามารถสูงในการทำงานซ้ำๆ เพียงอย่างเดียวในแต่ละวัน ทั้งหมดเป็นผลพวงจากการสมาทานระบบอุตสาหกรรมของตะวันตก

คือการทำคนให้สามารถทำงานได้ในลักษณะเดียวกับเครื่องจักร

ธรรมชาติของเครื่องจักรคือการทำงานเดิมอย่างซ้ำซาก ถ้าถามว่าเครื่องจักรรู้ออะไรบ้าง เครื่องจักรมีความรู้เท่าที่ถูกโปรแกรมเอาไว้เท่านั้น ต่อให้เป็นโรบอทรุ่นล่าสุดของญี่ปุ่น มันก็ทำได้เฉพาะสิ่งที่ถูกโปรแกรมมา แม้ว่าการโปรแกรมั้นจะซับซ้อนมากขึ้นเรื่อยๆ แต่ไม่ว่านานแค่ไหนก็ตาม ไม่ว่าโปรแกรมจะซับซ้อนแค่ไหน มันก็จะทำงานได้เฉพาะส่วนที่โปรแกรมควบคุมให้มันทำงานเท่านั้น

ถ้าเมื่อไรโรบอทสามารถคิดเองได้ ก็เป็นเพราะโปรแกรมควบคุมให้มันคิดเองได้

น่าสังเกตอย่างหนึ่งว่า เวลาที่พนักงานประจำเหนื่อยหรือเครียดกับการทำงานมากๆ เมื่อเริ่มอยากจะทำลาพักร้อนไปท่องเที่ยว พวกเขา มักใช้วลียอดนิยมว่า 'ไปชาร์ตแบตเตอรี'

มีแต่หุ่นกระป๋องเท่านั้นที่ใช้แบตเตอรี่ขับเคลื่อน และจำเป็นจ้องชาร์ตแบตเตอรี่หรือเปลี่ยนถ่าน การเปรียบเทียบตัวเองแบบนี้ เป็นการยอมรับแล้วว่าตัวเองเป็นเครื่องจักรที่ทำหน้าที่ซ้ำซาก

ผมเชื่อว่ามนุษย์มีศักยภาพมากกว่านั้น

เพียงแต่การถูกฝึกฝนให้มีความรู้ลึก การเป็นนักเทคนิค การเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะเรื่อง ทำให้เรายอมรับโดยคุณวิฑูรีที่จะเป็นแบบนี้ ยิ่งการทำงานซ้ำซากมีเครื่องล่อใจตามการประเมินผล คุณยังต้องขยันขันแข็ง ยิ่งต้องรับผิดชอบกับงานเพียงอย่างเดียวของคุณ

แน่นอนว่า ยิ่งคุณมีทักษะในงานอย่างเดียวของคุณลึกมากเท่าไร คุณยังมีโอกาสเจริญเติบโตในสายงานอาชีพของคุณมากเท่านั้น โลกเป็นแบบนี้ ไม่มีอะไรได้มาฟรีหรือเก็บได้โดยโชคชะตา ไม่มีใครอยากว่าจ้างนายความที่ห่วยแตก ไม่มีใครอยากรับงานจากนักเขียนที่เขียนงานไม่รู้เรื่อง ไม่มีใครอยากจ่ายเงินให้คนงานที่ทำงานไม่เป็น ถ้าเราเจ็บป่วยขนาดต้องเอาตัวไปวางไว้ข้างนอก เราคงไม่อยากผ่าตัดกับนักศึกษาแพทย์ที่ยังเรียนไม่จบ

การเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องหนึ่งเรื่องใดเพื่อความเจริญก้าวหน้าในโลกของงานอาชีพ เป็นเรื่องที่ต้องถูกฝึกฝนอย่างถูกวิธี ต้องฝึกฝนตัวเองอย่างต่อเนื่อง ต้องเหน็ดเหนื่อยเพื่อได้มา - โลกเป็นแบบนี้เอง อย่าซีเรียส

คนที่มีความรู้กว้างแม้จะไม่ละเอียดเท่ากับคนที่มีความรู้ลึก แต่คนพวกนี้มักจะปรับตัวเข้าหาผู้คนได้ง่ายกว่า เมื่อความรู้กว้างกลายเป็นความเข้าใจโลก แม้ รู้กว้าง รู้ลึก แต่รู้ไปในทางที่เลอะเทอะ ก็ค่อนข้างจะน่าเป็นห่วง

มีผู้หญิงคนหนึ่งที่ผมเคยรู้จัก เธอเป็นคนที่มีความรู้ลึก จนผมต้องยอมรับ เธอเป็นคนที่รู้เรื่องราวส่วนตัวของดารานักแสดงทุกคนในโลกนี้ ย้ำ ทุกคนในโลกนี้

อย่าเพิ่งคิดว่าเธอเป็นนักข่าวบันเทิงหรือคนทำแมกกาซีนเกี่ยวกับวงการภาพยนตร์ไทยเทศ เปล่า เธอเป็นพนักงานออฟฟิศ แต่เธอมีความสามารถจนผมอดทิ้งไม่ได้ เพราะสมองของเธอมีหน่วยความจำเยอะ เยอะจริง อะไรงจริง เยอะจนผมคิดว่าตัวเองไปอัปเดตหน่วยความจำในสมองอีกสองร้อยที

ก็คงไม่ได้พื้นที่มากเท่าเธอ

น่าเสียดายที่เอาพื้นที่น่าที่นั่งขนาดนั้นไปทำอะไรก็ไม่รู้

ผมคิดว่าเราสามารถเป็นได้ทั้งคนที่รู้จักและรู้จักกว้างในคนเดียว ถ้าคุณเป็นสเปเชียลลิสต์ในบางเรื่อง
คุณสามารถติดตามข่าวสาร อ่านหนังสือ เล่นอินเทอร์เน็ตเพื่อหาความรู้ในเรื่องอื่นๆ ได้ การผสม
ผสานเป็นเรื่องที่ดี ลองหาสัดส่วนที่ลงตัว แน่ใจว่าสูตรการผสมผสานนี้คงไม่เท่ากันในแต่ละคน

ต้องลองปรับสูตรไปเรื่อยๆ จนกว่าจะลงตัว

ถ้าเรามีความคมบวกกับความสวยงามแบบกริชโบราณก็คงดี แต่คงไม่มีประโยชน์มากกว่าเป็นของมี
คมและวัตถุโบราณสนิมเขรอะที่มีราคาขาย แต่ถ้าให้ผมเลือก ผมขอเป็นแบบนี้ละกัน

พรมแดน

บทสนทนา ณ กิ่วผาวอก

ตีพิมพ์ครั้งแรก นิตยสารด้วยทุน

แดดเปรี้ยงเพราะตะวันตรงหัวพอดี ตอนที่ผมก้าวเท้าลงจากรถสองแถวท่ามกลางบรรยากาศแบบจีนของหมู่บ้านริมชายแดนแห่งนี้ หลายคนคิดว่าหมู่บ้านแห่งนี้เป็นเพียงทางผ่าน บ้านอรุโณทัย ชุมชนชาวจีนฮ่อ เชื้อสายผู้อพยพจากกองพลที่ 93 ของจอมพลเจียงไคเช็ค

พวกเขาก่อร่างสร้างหมู่บ้านขึ้นที่นี่ บนผืนแผ่นดินใหม่ที่เรียกกันว่า “เมืองไทย”

ก่อนหน้านี้เป็นเวลาสองชั่วโมงที่ผมนั่งรถประจำทางสายเชียงใหม่-ท่าตอน ก่อนที่รถโดยสารจะจอดให้ผมลงตรงหน้าท่าการอำเภอเชียงดาว เดินมาหน่อยเดียวก็เจอะคิวรถสองแถวสีเหลืองซึ่งเดินรถระหว่างเชียงดาว-บ้านอรุโณทัย สุดสายที่หมู่บ้านชายแดนเล็กและเงียบเชียบแห่งนี้

รถสองแถวแล่นผ่านหมู่บ้านหลายหมู่บ้าน ผู้โดยสารแน่นชนิดจนบางช่วงผมต้องยืนโหนไปบ้าง เพื่อเอื้อเพื่อที่นั่งแก่เด็กและผู้หญิง ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่เคยทำในเวลาที่ใช้ชีวิตอยู่ในเมือง

เหลือผู้โดยสารคนเดียวคือผม ที่เข้ามาถึงบ้านอรุโณทัย

ก้าวเดินผ่านบ้านแบบจีนที่สร้างกำแพงสูงล้อมรอบบริเวณบ้านไว้ มองเข้าไปในซุ้มประตูจะเห็นลานกว้างกึ่งกลางบ้านแบบตึกเหมือนบ้านในหนังจีน มองไปข้างหน้าเห็นอาคารตลาดเป็นตึกขาวเด่นอยู่กลางแสงแดดเที่ยงวัน ผมแวะเข้าไปนั่งในร้านก๊วยเตี๋ยตรงข้ามตลาดปูนหลังนั้น

คนขายเป็นป้าแก่ๆ พูดไทยด้วยสำเนียงแปร่งหู แก้มโซ่เหงือกแดงแต่มีดวงตาแวววาวเหมือนสาวสอง-สามคนนั่งทำงานอยู่หลังร้านออกปากถามผมว่าทำอะไรมาที่นี่

ผมฟังข้อความเหล่านั้นไม่ออก สาวๆหน้าชาวผิวพรรณดีพวกนี้พูดอะไรกัน? บางทีคุณเธอก็มองผมแล้วหัวเราะก๊ากกักัน ผมได้แต่เดาว่า พวกเธอคงเข้าใจเสื้อผ้าชะมุกชะมอมของผม

ก้าวเท้าเดินลงไปตามถนนลาดยางที่ทอดตัวลงไปตามระดับความสูง จะพบบึงน้ำขนาดใหญ่ กว้างขวางขนาดพอประมาณได้ว่าหลายไร่สะท้อนแสงแดดระยิบ น้ำชายคนหนึ่งที่มาเด็ก ๆ มานั่งตกปลาอยู่ริมบึงบอกว่า บึงนี้พวกความมั่นคงเป็นคนมาขุดไว้ให้เมื่อหลายปีก่อน

เป็นความจริงที่ในช่วงยุคหนึ่ง ชาวจีนฮ่อในเมืองไทยยังไม่สิ้นจากการถูกเคลือบแคลงโดยหน่วยงานความมั่นคงของรัฐบาล

ชาวบ้านที่นี่สืบเชื้อสายมาจากกลุ่มทหารพลัดถิ่น, กองพลที่ 93 (ก๊กมินตั๋ง) ซึ่งเคยอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของจอมพลเจียงไคเช็ค เป็นหน่วยทหารจีนที่ร่วมรบกับสัมพันธมิตรในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ในสมรภูมิประเทศพม่า ต่อมาเมื่อชัยชนะในประเทศจีนตกเป็นของพรรคคอมมิวนิสต์ กลุ่มทหารจีนจึงแปรขบวนทัพออกเป็น 5 กอง อาศัยอยู่ในเขตรัฐฉาน คือตอนบนของประเทศพม่า

ราวปีพ.ศ. 2504 รัฐบาลพม่ากวาดล้างและกดดัน อีกทั้งร้องเรียนต่อสหประชาชาติ ซึ่งสหประชาชาติก็ตีใจหายและให้ความเมตตาต่อพม่าตลอดมา กองกำลังหลักและครอบครัวของทหารเหล่านี้จึงถูกส่งกลับได้หวั่น ส่วนบางกลุ่มที่ไม่ยอมกลับประเทศได้อ้างว่าตัวเองเป็นเพียงทหารอาสา ไม่ใช่ทหารประจำการ จึงหลบหนีเข้ามาทางภาคเหนือของประเทศไทย ทั้งที่ดอยแม่สะลอง จังหวัดเชียงราย และทาง จ.เชียงใหม่ ภายในปี 2504 นั้นเอง

ในสมัยหนึ่ง ทหารเหล่านี้เคยรับจ้างคุ้มกันขบวนคาราวานค้าฝิ่นในพม่า เพื่อแลกกับรายได้มาจุนเจือญาติ และข้อนี้เองที่ทำให้ชาวจีนฮ่อกลุ่มนี้ถูกจับตามองเป็นพิเศษโดยหน่วยงานของรัฐในบางยุคสมัย

สำหรับบ้านอรุโณทัยนี้ น่าจะเป็นหมู่บ้านที่เกิดขึ้นในสมัยหลัง โดยเป็นผลมาจากการอพยพโยกย้ายเปลี่ยนที่ทำกิน เพราะหมู่บ้านชาวจีนฮ่อที่มีมาก และกระจัดกระจายอยู่โดยทั่วไปในแถบภาคเหนือของประเทศไทยนั้น เป็นผลมาจากการเคลื่อนย้ายกระจายตัวในลักษณะนี้ทั้งนั้น

ผมแวะเข้าไปในร้านโซห่วยซึ่งเป็นบ้านเรือนไม้ เพื่อถามทางเรื่องโรงเรียนสอนภาษาได้หวั่นอันเลื่องชื่อปรากฏว่าพี่สาวเจ้าของร้านนี้เองที่เป็นคนเก็บบุญแะโรงเรียนนี้ไว้ แกล้งบุญแะให้ผมเดินไปไขประตูเปิดดูเอาเองตามใจชอบ

โรงเรียนเป็นโรงก่ออิฐบล็อก หลังคาเป็นสังกะสีมุงง่ายๆ กระดานสีเขียวปาดป้ายด้วยฟู่ชอล์ก เขียน ถ้อยคำเป็นตัวอักษรจีน ที่เหลือก็แค่ความเงียบ...

เขาจะเรียนกันช่วงเย็นๆ เก็บค่าอุปกรณ์การเรียนเดือนละร้อยกว่าบาทเท่านั้น

หญิงร่างอ้วนกลมสวมเสื้อคลุมเตอรืไซค์นั่งลงใกล้พีทหารในชุดลายพรางคนหนึ่ง เขายิ้มแย้มแจ่มใส ในขณะที่ผมควักบุหรี่สายฝนขึ้นจุดสูบ แวบเดียวจากอรุโณทัย ผมมาถึงจุดผ่อนปรนชายแดนกิวผา ออกแล้ว

มองเข้าไปในอาคารเรือนไม้เล็กๆ นั้น ทหารหนุ่ม 3-4 คนนั่งติดกีตาร์ร้องเพลงกันสนุก จุดผ่อนปรนปิด เงียบ หญ้าคาสูงเกือบท่วมตลาคกร้างนั้น ลมเย็นโชยมา พัดพาเอาควันบุหรี่ลอยล่องข้ามเขตแดน ประเทศเข้าไป

ปากข้างโน้นของแนวตะเข็บชายแดน ชาวพม่าสามคนป็นยอดไม้เพื่อเก็บผลอะไรสักอย่าง พวกเขา ชะเง้อคอมองเข้ามาอย่างอยากรู้อยากเห็น

“บางทีเราก็ปล่อยให้เขาเข้ามาได้บ้าง” พีทหารพูดอย่างล่งเลใจ “ทางโน้นไม่มีโรงพยาบาล มีแต่ป่าเขา ถ้ามีคนเจ็บคนป่วยจะลำบากมาก เราก็เลยต้องผ่อนปรนให้พวกเขาเข้ามาได้ ชายแดนแถบนี้ต้องปิด ด่าน เพราะยาบ้าทะลักเข้ามาเยอะ” พี่ชายพูด “เดือนก่อนเกิดการปะทะกับกองคาราวานของชาว พม่าค้ายาเสพติด ทางฝ่ายเขาตาย 5 ศพ ที่เหลือหนึ่งกระจัดกระจายไป เราค้นศพเจอแต่เงินที่ได้จาก การค้ายา”

บทสนทนาดำเนินไป ผมนึกเสียดายที่ไม่ได้ติดเหล้าใส่เป้มาสักแบนหนึ่ง

“เราก็เป็นพม่านะ” หญิงร่างอ้วนที่ขี่รถมาส่งผมบอกอย่างนั้น แก้มขาวปลั่งนั้นถูกแต่งแต้มไว้ด้วยแป้ง พม่า “แต่เราข้ามมาฝั่งนี้นานแล้ว ฝั่งนี้ไม่ค่อยมีเรื่องยิงกัน”

โน่น-ชาวพม่ายืนยิ้มแยกเขี้ยวอยู่ฝั่งโน้น

ถ้าถ้วยกาแฟมีขนาดกว้างเท่ากะละมัง

เราอาจจะใช้เวลาประมาณสามชั่วโมงเพื่อดื่มกาแฟ เราอาจเลิกยกถ้วยกาแฟขึ้นมาดื่ม แต่เราจะใช้ชามขนาดพอเหมาะมือตักกาแฟขึ้นมาดื่มแทน ร้านกาแฟแบรนด์หรูจะขายได้น้อยลง เพราะลูกค้าใช้เวลาในการดื่มมากขึ้น และคงไม่มาคนเดียว พวกเขาจะมาประมาณสี่ห้าคน เพื่อพากันมาดื่มกาแฟมือเที่ยง ร้านกาแฟเหล่านี้เลิกเปิดเพลงสบายให้ฟัง เขาจะเปิดเพลงมาร์ชแทน เพื่อให้เราดื่มกาแฟได้เร็วขึ้น และทางร้านต้องคิดราคากาแฟเพิ่มขึ้นแน่ๆ ไม่ใช่ไร เราจะหารสตางค์กันเพื่อดื่มกาแฟ

ขนาด เป็นเรื่องสำคัญมาก

ผมเคยทำงานเป็นบาร์เทนเดอร์อยู่ประมาณสองปี นอกจากดื่มจนหัวราน้ำ ผมพบว่า ค็อกเทลเป็นเรื่องของส่วนผสม สี สัน รสชาติ และ ขนาดของแก้วบรรจุ เครื่องดื่มประเภทค็อกเทลมีน้ำร้อยชนิด แต่ละชนิดใช้แก้วบรรจุแตกต่างกันไปตามปริมาณเครื่องดื่ม ที่สำคัญกว่าเรื่องของปริมาณ คือเรื่องของความเหมาะสม

ขนาดที่เหมาะสมคือความงดงาม

ไหมไทย สิงคโปร์สลิง นิยมใช้แก้วลองดริงค์, ยินโทนิค คิวบาลิเบอร์ คาล์วมิลค์ ใช้แก้วโอล์ดแฟชั่น, เรนโบว์ ใช้แก้วชอร์ตไบเล็ๆ, มากาเร็ตต้าใช้แก้วแชมเปญเคลือบเกลือโดยการปาดมะนาวที่ปากแก้ว

ค็อกเทลเป็นเรื่องของการทำตามสูตร ทุกอย่างเป็นไปตามสูตรที่ถูกเขียนไว้โดยใครสักคน การตวงต้องเป็นไปตามสัดส่วน ปริมาณของค็อกเทลแต่ละชนิดต้องเท่ากัน ไม่ว่าจะถูกขายในโรงแรมแห่งใดในโลกนี้ และปริมาณที่ต้องเท่ากันนี้ ทำให้ขนาดของแก้วที่ใช้บรรจุเครื่องดื่ม ต้องมีขนาดที่เหมาะสม

ทั้งที่จริงใส่แก้วอะไรก็ได้พอกัน ถ้าดื่มถึงจุดสันดาบ

เปรียบเทียบการเลือกเสื้อผ้าอาภรณ์เพื่อสวมใส่ เหมือนการออกแบบบรรจุภัณฑ์ เหมือนการจัดหน้าหนังสือ ความเหมาะสมตามสัดส่วนคือความงดงาม จัดหน้าหนังสือยังไงก็อ่านได้ แต่จะอ่านสะดวก

กว่า งามกว่า ถ้าวางเทีทท์ดี ๆ วางภาพประกอบดี ๆ ขนาดของตัวหนังสือเหมาะสมแก่การอ่าน มี สัดส่วนได้น้ำหนักกับหน้ากระดาษ สำหรับบรรจุภัณฑ์ ถ้าออกแบบแพคเกจใหญ่เพื่อบรรจุของเด็กๆ และไม่สามารถสื่อสารลูกเล่นในการเป็นกิมมิกได้ คนซื้อก็จะบอกว่า หลอกหลวง

ข้าวหลามหนองมนเป็นตัวอย่างที่ดี...

ผู้ชายคนหนึ่งมีอาการข้างเคียงจากการดื่มอย่างหนัก วันหนึ่งเขาไปพบแพทย์ แนนอนสิ่งแรกที่นาย แพทย์บอกก็คือ ผมว่าคุณเลิกดื่มเถอะ ถ้าคุณยังอยากมีชีวิตอยู่ต่อ โชคดีที่นายแพทย์คนนั้นเข้าใจโลก และใจกว้างพอ เขาจึงแนะนำต่อว่า ถ้าคุณเลิกดื่มไม่ได้ เปลี่ยนจากดื่มด้วยแก้วเอ็มร้อย มาเป็นดื่ม ด้วยแก้วกึ่งแทน จะได้ลดปริมาณการดื่มลงบ้าง คนใช้ยืมแยมแจ่มใส ตายช้าลง

แวะซื้อแก้วกึ่งกลับบ้านด้วย

ลองนึกถึงโศกขันธ์ที่กว้างเกินไปสำหรับร่างกายคนไทย บานประตูที่แคบเกินไป ถนนที่กว้างไม่พอ รถยนต์จะวิ่ง ไม่ไผ่ลำเดียวพาดข้ามแม่น้ำที่เขี้ยวกราก ถ้าคิดในแง่นี้ บางทีความกว้างหรือแคบก็เป็น เรื่องกำกวม เป็นเรื่องกำปั้นทุบดิน คงเป็นเรื่องของความเหมาะสมมากกว่า บางอย่างควรแคบ บาง อย่างควรกว้าง เป็นเรื่องของความสมดุล และการปรับตัว

อย่างไรก็ตาม ขนาดเป็นเรื่องสำคัญ ไม่เชื่อลองถามผู้ชายไทยดู...

ศิลปะ

กว้าง-แคบกับความคิดสร้างสรรค์

ผมคิดว่าหลายคนมีความเห็นตรงกัน ความคิดสร้างสรรค์เป็นเรื่องของการเปิดกว้าง มักเกิดขึ้นในขณะที่เราจิตใจแจ่มใสไม่ขุ่นมัว การก่อเกิดแรงบันดาลใจมักถูกกระตุ้นในขณะที่เรากำลังเปิดใจยอมรับบางสิ่งที่ผ่านเข้ามาในความรับรู้ของเรา

ผมเคยเขียนเรื่องสั้นเรื่องหนึ่งชื่อเรื่อง ปิศาจบนดอย ผมเกิดแรงบันดาลใจขณะอ่านเรื่องสั้นเรื่องหนึ่งของ ดอสโตเยฟสกี ในเล่ม ความรื่นรมย์ครั้งสุดท้าย เป็นการนำส่วนปลีกย่อยของเรื่องสั้นดังกล่าวมาขยายเป็นเรื่องใหม่ แรงบันดาลใจนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลย ถ้าผมกำลังอ่านงานของนักเขียนที่ผมไม่ชอบหน้า ตกอยู่ในวังวนของอคติ และไม่ยอมรับในเนื้อหาของงานที่ผมกำลังอ่านอยู่ แ

แต่เนื่องจากผมไม่ได้คิดว่าตัวเองเขียนหนังสือดีกว่าดอสโตเยฟสกีประมาณสามร้อยเท่า ผมจึงสามารถเกิดแรงบันดาลใจจากนักเขียนรัสเซียท่านนี้ได้

คนเรามักเกิดแรงบันดาลใจจากสิ่งที่พบเห็นแล้วรู้สึกที่เราชื่นชอบ ชื่นชม ในภาวะที่เปิดใจกว้าง เราสามารถค้นพบแรงบันดาลใจใหม่ๆ ได้ ในแวดวงศิลปะมีคำศัพท์หลายคำเกี่ยวกับเรื่องนี้

inspiration – แรงบันดาลใจ,

reference – การอ้างอิงผลงานของผู้อื่น

การเกิดแรงบันดาลใจจากงานที่เคยมีผู้สร้างสรรค์ไว้แล้ว ก่อเกิดผลงานใหม่ในลักษณะของการต่อยอดจากผลงานเหล่านั้น อย่างไรก็ตาม ความคิดสร้างสรรค์มักเกิดขึ้นโดยแรงบันดาลใจในเชิงบวกมากกว่าแรงบันดาลใจในเชิงลบ

แน่นอน การมองโลกในแง่ลบ หรือ เฟงมองในด้านที่คับแคบ ย่อมทำให้เราพบสิ่งที่เรียกว่าความคิดสร้างสรรค์ได้เช่นกัน แต่การประเมินคุณค่าของผลงานใดๆ เพื่อการต่อยอดนั้น อยู่ที่ประสบการณ์ที่กว้างขวางอยู่ดี ยิ่งกว้างมากเท่าไร โอกาสที่จะต่อยอดได้ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น

จำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องออกเดินทางท่องเที่ยว ชมผลงานทางศิลปะตามหอศิลป์ ทำได้ก็ดี ผมก็ทำในบางโอกาส แต่ก็ไม่ใช่เรื่องจำเป็น ข้อโต้แย้งถกเถียงจำนวนมากในอินเทอร์เน็ต หลากหลายและเป็นประโยชน์กว่าการยื่นขึ้นชมภาพศิลปะอยู่บนชั้นสองของหอศิลป์อย่างเงียบเชียบเพียงคนเดียว

เรื่องสั้นรางวัลรองชนะเลิศ
วรรณกรรมการเมืองพาหนะไฟฟ้า 2554

พีดับ
ไมเคิล เลียวไฮ

ebooks.in.th/aansabai

เพศที่สาม

พญา สวรรค์ของเพศที่สาม

1. ในยามค่ำคืนครวณนั้น หาดพญาเหนือหลงเหลือเพียงเสียงคลื่นสาดซ่า มีคนให้คำแนะนำว่าหากต้องการเก็บเกี่ยวข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเกย์ในพญา ควรมาเริ่มต้นที่ปลายสุดของถนนสายเลียบชายหาด ถัดจากโค้งปลาโลมาสายนี้ ในยามนั้นผมยังพักอาศัยอยู่ในจังหวัดชลบุรี ห่างจากพญาเพียงไม่ถึงชั่วโมง ความสนใจในการทำสารคดีเกี่ยวกับพญายังมีอยู่เนือง ๆ จึงมักใช้เวลาว่างวันเสาร์อาทิตย์ไปพูดคุยกับคนหลากหลายอาชีพ ที่ใช้ชีวิตในพญาอยู่เป็นประจำ

บางครั้งดึกคืนก่อนคืนยังเดินเตร่อยู่บนถนนบางสายของเมืองนั้น.

“ผมชอบทะเลนะ ชอบตรงที่มันไม่เคยเงียบ มันมีเสียงตลอดเวลาทั้งกลางวันและกลางคืน พญาเป็นเมืองเครียด ตกกลางคืนผมจะชอบมานั่งริมทะเล เพราะอากาศมันเย็น และเหมาะกับการหาลูกค้าด้วย”

‘พีรพล’ เกย์หนุ่มวัย 33 ปีบอกกับผมอย่างนั้น ก่อนหน้านี้เป็นเวลา 7 เดือนเขายังทำงานเป็นหนุ่มออฟฟิศในกรุงเทพฯ โดยพักอาศัยอยู่แถวหน้าราม แต่ตอนนี้พลิกผันตัวเองมาอยู่ไกลถึงพญาและทำมาหากินในร้านนวด รับค่านวดคราวละสามร้อยถึงห้าร้อยบาท ถ้าวันไหนโชคดี อาจได้ค่าทิปจากฝรั่งร่วมรสนิยมเดียวกันอีกสี่ถึงห้าร้อย

“ถ้ามีเช็ทส์ด้วยนอกเหนือจากนวดก็พันบาท โดยปกติผมรุกแต่ไม่รับ แต่ถ้าลูกค้าขอให้รับ ผมก็ขอเพิ่มเป็นสองพันถึงสามพันบาท ถ้าเป็นคนไทยนี่พูดยาก ส่วนมากจะบอกปิดไปมากกว่า ผมไม่ใช่คนมั่วเช็ทส์หรอกนะ ติดจะหัวโบราณด้วยซ้ำ ถ้าจีบใครสักคน ผมไม่เคยเริ่มด้วยเช็ทส์ พวกลูกค้าฝรั่งเลยติดผม เพราะผมบริการดี พาไปเที่ยวดูวัดดูวาด้วย”

คืนนั้นพีรพลพาผมเดินเท้าจากพญาเหนือมาพญากลาง ที่ตรงนั้นเต็มไปด้วยกระเทยแต่งหญิงผิดกับลักษณะท่าทางภายนอกของพีรพล ในสายตาของผม, พีรพลไม่มีอะไรแตกต่างจากผู้ชายทั่วไป นอกเสียจากเสื้อรัดรูปกับกางเกงขาสั้นตัวนั้น ที่บ่งบอกรสนิยมทางเพศเอาไว้อย่างชัดเจน

พีรพลทำให้ผมได้พูดคุยเพิ่มเติมกับเธอคนนั้น...

อุทัย เป็นสาวประเภทสองอายุปลายยี่สิบ มีรูปหน้าพอเข้าเค้าเป็นหญิงสาว ตัดสินใจชีวิตตัวเองจากจังหวัดหนองคายสู่เมืองพัทยา

“ส่วนมากหน้าตาอย่างเราไม่ค่อยได้แขกหรือ อาศัย ‘จ๊ีบ’ เอา ก็คืออาศัยล้างกระเป๋านั่นแหละ แต่บางทีก็มีลูกค้าฝรั่งพาไปนอนที่ห้อง ส่วนเรื่องราคาไม่แน่นอนหรือ บางทีได้เป็นหมื่นก็เคย”

“คุณมีลูกค้าเป็นคนไทยไหม ?”

“ไม่ค่อยอยากรับ คนไทยส่วนมากจะบ่นได้ทุกอย่าง ตีโน่นตีนี้ นมไม่มี ใสนั้นไม่มี มันไม่ยอมเสียเงินกับกระเทยหรือ บางทีตกลงกับแขกตรงนี้แล้วก็ทำกันแถวชายหาด หรือไม่ก็บ้านร้างโน่น ตรงรั้วสีขาว ๆ ลอดรั้วเข้าไปได้ อยากลองไหม ?”

“ไม่” ผมส่ายหน้าดิ๊ก

“เราอยากเข้าไปอยู่ในคณะโชว์มากกว่า แต่เส้นไม่ถึง งานทุกอย่างในเมืองนี้ต้องใช้เส้น” อุทัยขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างมีอารมณ์ “พวกตำรวจก็เหมือนกัน แม้มันชอบจับแต่กระเทย !”

ลมหนาวเย็นพัดโผยมาจากที่ไหนสักแห่ง ในสนธยามาสนั้น, ใครจะรู้ว่าน้ำจิตน้ำใจของคนผู้ไม่เคยรู้จักช่างกว้างขวาง พีรพลยังอยู่พูดคุยกับผมจนฟ้าสว่าง เราคุยกันหลายเรื่องจนแยกย้ายกันกลับสู่ที่พัก ก่อนจากกันพีรพลบอกกับผมด้วยรอยยิ้มกริ่มกริ่มว่า

“คุณเหมือนเกย์เลย...”

เหล่านั้นเป็นความทรงจำอันใกล้สูญหายเต็มที่ โชคดีอย่างมากที่ถ้อยคำเหล่านั้นถูกแกะออกมาจากเทปที่กลายเป็นเพียงต้นฉบับลายมือหน้าหลายหน้าในปัจจุบัน ผมอยากบรรยายภาพบรรยากาศในการพูดคุยอย่างได้อรรถรสมากกว่านี้ แต่ในความทรงจำอันรางเลือนก็หลงเหลือ

เพียง'ฉาก'อันเดือดพล่านด้วยเลือดเนื้อและการต่อสู้ของคนเหล่านั้น พีรพลสรุปเรื่องราวของตัวเองไว้
อย่างสั้นๆว่า

“เมืองนี้ให้ผมในแง่ของการใช้ชีวิต ในการต่อสู้ ในความเป็นคนที่ต้องปากกัดตีนถีบ”

2. บรรยายสภาพภายในซอยสุโขทัยหรือที่เรียกกันอีกชื่อว่าซอยวีซีเป็นไปในทางสบายๆ ผมนั่งคุยกับ
เจ้าของบาร์เกย์แบบโอเพนบาร์แห่งหนึ่งในย่านนี้ ร้านของเขาเป็นบาร์เล็กๆที่ตั้งอยู่กลางซอย

“พวกเกย์หรือผู้ชายที่ขายตัวให้เกย์ที่เกรดต่ำสุดๆเลย ก็เป็นพวกที่ติดยาอยู่แถวไซเรน พวกที่เดินอยู่
แถวท่าเรือเกาะล้าน คือไอ้พวกขี้เหล้าเมายา ทำงานมั่งไม่ทำงานมั่ง ในวงการเกย์จะเรียกพวกนี้ว่า
โลว์-คลาสส์” เกย์วัยสามสิบปี ผู้ใช้เวลากว่า 17 ปีคร่ำหวอดในแวดวงชาวเกย์เมืองพัทยาเปิดฉากเล่า
เรื่อง “เกรดดีกว่านั้นหน่อยก็พวกเดินจับแขกแถวหน้าห้างรอยัล หรือพวกที่นั่งจับแขกแถวหาดพัทยา
เหนือ พวกนี้บางที่ไม่ต้องการเงิน แค่ออยากไปเอากับฝรั่งสนุกๆอาจจะเรียกเงินนิดหน่อย แต่กับคนไทย
ด้วยกัน ส่วนมากจะฟรี”

หันมามองสภาพภายในร้าน โต๊ะเก้าอี้ถูกจัดวางอย่างเป็นระเบียบ ทุกอย่างในบาร์เปิดแห่งนี้ถูก
ตกแต่งอย่างมีเสน่ห์ หน้าบาร์ไม้สีน้ำตาลแก่ภายในร้านมีฝรั่งนั่งอยู่สองสามคน

“มีพวกนี้เรียกตัวเองว่าไฮโซ พวกนี้ไม่เชิงจับแขกหรอก แต่มาอาศัยนั่งตามบาร์คอยเหล่ผู้ชาย ถ้า
ถูกใจก็อาจจะไปฟรีๆเลย แถมออกค่าโรงแรมให้ด้วย พวกนี้ส่วนมากจะมีคนเลี้ยง หน้าตาดี แต่งตัวดี
พวกนี้บางทีจะให้ยามอมด้วย เขาเรียกกันเองว่าเวปเปอร์ แค่ว่าครั้งเดียวก็มีอารมณ์เลย ผมเคยไปขอ
ลองกับพวกนี้ เขาคิดครั้งละสี่ร้อย”

แขกที่เข้ามาใหม่เป็นหนุ่มชาวเอเชียท่าทางสะอาดสะอ้านสองคน เจ้าของร้านบอกว่าท่าทางเช่ซ่า
เหมือนพวกไต้หวัน.

“เกรดต่อมาก็พวกเด็กบาร์อะโกโก้ เด็กเวทเทอ์ตามบาร์เบียร์ จริง ๆ แล้วคนที่เป็นเจ้าของร้านอย่าง
ผมไม่อยากให้เด็กออกไปอ้อฟนะ ผมอยากให้บริการอาหารเครื่องดื่มมากกว่า แล้วค่อยไปตกลง
เอาเองข้างนอก แต่มันเป็นไปไม่ได้ เด็กพวกนี้ต้องการเงิน”

เขาเว้นจังหวะยกแก้วโซดาเพรียวขึ้นจิบ

“พวกเด็กเวทเทอร์ที่ทำงานในร้านนี้เป็นเกย์รีเปลา่ ?”

“ไม่หรอกครับ บางคนมีเมียด้วยซ้ำ แต่ผู้ชายก็มีหลายประเภท บางคนคิดว่าไหน ๆ ก็ทำงานอย่างนี้แล้ว ช่วงไหนพัทยาเจียบมาก ๆ ไม่มีแขกก็ไม่มีเงินใช้ใหม่ แต่คนต้องอยู่ต้องกิน การอดทนอยู่กับเกย์สักคน อาจทำให้มีข้าวกิน มีเงินใช้สะดวกสบาย บางคนมีเมียแล้วแต่ชอบมีอะไรกับกระเทยก็มี อย่างเด็กในร้านผมทำงานอยู่ด้วยกันดี ๆ แซะกันไปแซะกันมาก็ได้กัน เอวาระ แค่นี้เดียวไม่เป็นไร”

“มีคนบอกกันมากกว่าเมืองนี้เป็นสวรรค์ของกลุ่มเพศที่สาม ส่วนตัวคุณคิดยังไงกับเรื่องนี้ ?”

“ถ้ามองอย่างนั้นก็อาจจะใช่ แต่ในสายตาของคนทั่วไปเท่านั้น สำหรับความคิดของเราเองไม่ได้คิดอย่างนั้นเลย เราคิดแค่ว่ามันเป็นเมืองเสรี เราสามารถเปิดตัวเองได้ ลองคิดดูเองแล้วกันว่าเป็นเมืองสวรรค์สำหรับคนอย่างผมรีเปลา่”

“คุณบอกว่าเป็นคนเชียงใหม่ แต่ทำไมมาไกลถึงพัทยา คุณตั้งใจมาทำอะไรในเมืองนี้ ?”

“แต่ละคนมาพัทยาไม่เหมือนกัน บางคนมาดีมาสบาย บางคนมาลำบาก ผมมีมาแค่ห้าบาทเท่านั้น” เขาบอกเล่าเรื่องราวต่อไปนี้อย่างไม่ยี่หระ เหล่านี้เองที่ทำให้ผมรู้สึกนับถือคนพวกนี้อย่างสนิทใจ “มันเริ่มตั้งแต่ยังเรียน ปวช. เชื้อใหม่ว่าจนอายุสิบเจ็ด-สิบแปดแล้ว ผมยังมีอะไรกับผู้หญิงอยู่เลย จุดเปลี่ยนมันเกิดขึ้นในคืนหนึ่ง ผมก็เหมือนวัยรุ่นทั่วไปที่อยากกินเหล้าสรรพเสเฮฮา อยากเที่ยวกลางคืนกับกลุ่มเพื่อน และเชียงใหม่ก็มีสถานที่แบบนั้นมากมายสำหรับวัยรุ่น มีอยู่คืนหนึ่งผมเจอผู้ชายกลุ่มใหญ่อายุประมาณยี่สิบห้ายี่สิบหกน่าจะได้ แต่งตัวสะอาดเหมือนพวกทำงานออฟฟิศทั่วไป เขาเดินตามผมไปที่ห้องน้ำ เห็นหน้าก็ยิ้มให้ ผมออกมาที่ฟลอร์เขาก็ตามมาเดินด้วย สุดท้ายก็เลี้ยงเหล้าจนร้านเลิก พอเดินออกจากเคคจะกลับบ้าน เขาก็เดินตามมาข้างหลังแล้วถามว่าผมจะไปไหน ผมตอบไปด้วยความเมามว่าไม่รู้เหมือนกัน ลองย้อนถามเหมือนกันว่าเขาจะไปไหน เขาก็บอกว่าไม่รู้”

น้ำเสียงแหบพร่านั้นบอกเล่าอย่างต่อเนื่อง

“ไ้การที่เราคิดว่าไม่น่ามีปัญหาอะไรกับการทดลองมีอะไรกับผู้ชายสักคนนึง ก็เลยโบกรถสามล้อแล้วบอกคนขับว่าพาไปโรงแรมหน่อย” เขาหยุดหัวเราะด้วยเสียงแหบ ๆ จุดบุหรี่สูบ “คืนนั้นไม่ได้ทำอะไรมากไปกว่าการที่เราใช้ปากกับผมแล้วก็จบ”

“นั่นเป็นจุดเปลี่ยนผ่านของคุณ ?”

“ยังห rokok ครับ ตอนหลังเขามาหาผมบ่อยครั้ง โทรมาที่บ้านอยู่นานสองสามเดือน คอยเอาใจจนทุกอย่างซึมซับเข้ามาเรื่อย ๆ สุดท้ายผมเริ่มรู้สึกที่ตัวเองรักเขาเสียแล้ว เพราะเขาดีกับเราทุกอย่างจนเราเปลี่ยนตัวเองไปจากเดิม มาตอนหลังทางพ่อแม่เขารู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับลูกชายเพราะเราติดต่อกันมากเกินไป พ่อแม่เขามาพูดคุยเป็นเชิงตำหนิกับทางบ้านผม คล้ายว่าผมเป็นฝ่ายทำให้ลูกชายเขาเป็นแบบนี้ ทางแม่ผมไม่ค่อยเชื่อว่าจะทำอะไรอย่างนั้นจริงก็เลยทะเลาะกันใหญ่โต จนพ่อแม่ของเขาต้องส่งลูกชายไปอยู่ที่อื่น”

“แล้วคุณทำยังไง ในเมื่อความรักได้ผูกคุณไว้กับผู้ชายคนนั้นแล้ว ?”

“ผมพยายามจะหาตัวแทนที่เหมือนกับเขา เพราะว่าเขาดีกับเรามาก จากตรงนั้นเราก็พยายามค้นหาว่าจะมีใครสักคนใหม่ที่เป็นเหมือนเขา จากคนหนึ่งสู่อีกคน อีกคนสู่อีกคน เป็นอย่างนั้นอยู่นานพอสมควร มันยาวนานและถลำลึกลงไปจนผมดึงตัวเองกลับมาไม่ได้ มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ผมพยายามกลับไปเป็นเหมือนเดิม เป็นปฏิปักษ์กับตัวเองถึงขั้นอยู่กินฉันท์ผิวเมียกับผู้หญิงเลย แต่ก็ยังอยากมีอะไรกับผู้ชายอยู่ จนผมต้องเลิกกับผู้หญิงคนนั้นเพราะการพยายามอยู่ตรงกลางมันไม่มีความสุขหรอกครับ แล้วผมก็เลิกมีอะไรกับผู้หญิงอีกตลอดชีวิต”

“แล้วคุณมาถึงพัทยาได้อย่างไร มันเป็นการเดินทางเพื่ออะไร ?”

“พอผิดหวังจากความรักคราวนั้น ผมก็หนีกระเซอะกระเซิงออกมาจากบ้าน เพราะเราไม่อยากอยู่เชียงใหม่ ไม่รู้ว่าจะอยู่ไปทำไม เริ่มจากโทรไปหาเพื่อนว่าอยากมากกรุงเทพฯ เพื่อนก็บอกให้อาศัยมาที่รถบขส.ที่พ่อเขาขับอยู่ เชื่อกันใหม่ว่าพอเพื่อนบอกแค่นั้น ผมก็ยึดเสื้อผ้าใส่กระสอบฝักแบบที่เป็นพลาสติก วิ่งมาหาเพื่อนที่แม่ริม เพื่อนก็พาไปส่งที่สถานีขนส่ง ผมก็เลยได้มากกรุงเทพฯ ลงรถที่หมอชิต

ก็เหลือเงินอยู่ห้าบาท มีแค่กอละแมกับน้ำขวดเดียว”

“ด้วยเงินแค่ห้าบาท ไม่ว่าจะสมัมนั้นมันจะมีมูลค่ามากน้อยแค่ไหนคุณก็ไม่นำมาไกลถึงพัทยาได้”

“ผมนั่งรถเมล์มาลงแถวสุขุมวิทซอยสิบสามแล้วก็เดินไปเรื่อย ๆ เพราะไม่รู้จะทำยังไงต่อ ผมเดินไกลมากจนเจอสถานีขนส่งเอกมัยโดยบังเอิญ ผมก็เดินเข้ามาอย่างนั้นแหละ เพราะเงินก็มีติดตัวไม่ถึงห้าบาท เดินดูตามป้ายราคาค่าโดยสาร ก็มองเห็นว่าพัทยามันถูกที่สุด ประมาณี่สิบเก้าบาท ผมก็เดินไปต่อแถวที่เขาขึ้นซื้อตั๋วโดยสาร เงินไม่มีหกรอกครับ พอถึงคิวผมก็ยกมือไหว้เขา แล้วขอติดไปกับรถด้วย เขาคงสงสาร ผมยังจำหน้าเขาได้จนทุกวันนี้เลยนะ เป็นผู้หญิงที่สวยด้วย เขาดึงตั๋วให้เดี๋ยวนั้นเลย ผมก็ขึ้นรถมาถึงพัทยา สมัยก่อนรถจะเข้ามาจอดที่โค้งดุสิต ลงรถแล้วไม่รู้จะไปไหน เดินเข้าไปในเมือง กลางวันก็เดินหางานทำ กลางคืนอาศัยนอนตามชายหาด”

“เงินก็แทบไม่มีติดตัว คุณคิดจะทำยังไง ถ้าเป็นผมคงตอบตัวเองได้ยากเหมือนกัน ?”

“ผมโชคดีนะที่นอน ๆ อยู่แถวชายหาดก็มีผู้หญิงคนหนึ่งเข้ามาหา เขาเป็นคนเชียงใหม่ คุยกันไปคุยกันมาเขาก็พาไปอยู่บ้านแถวโรงแรมแชนบ์ ใกล้เขาสทร.ห้า เขาดีกับผมมากเลยนะ ได้เงินก็เอามาให้ พอผมได้งานทำก็หาเสื้อผ้าให้ ต่อมาผู้หญิงคนนี้เขาเลิกกับแฟนแล้วหายหน้าไปเลย ตอนนั้นผมก็ยังติดต่อกับแฟนเขาอยู่”

“มีงานอะไรให้คุณทำในเมืองที่มีผู้คนมากมายขนาดนี้ ?”

“ผมเป็นพนักงานเสิร์ฟในโรงแรม ต่อมาย้ายไปอยู่ที่บาร์ดิสโกผู้ชายชื่อไชมอนครูซ เราจะยืนเต้นอยู่กลางฟลอร์ แล้วมีผู้หญิงหรือเกย์มาเดินเลือกดู หลังจากได้งานแล้ว สี่ปีแรกในพัทยาผมไม่เคยคิดติดต่อกลับไปทางบ้านเลย มันเหมือนว่าเรากำลังสนุกกับสิ่งที่เจอในตอนนั้น”

“ถ้ายังพอจำรายละเอียดได้ อยากให้คุณช่วยฟื้นความหลัง ช่วยฉายภาพเมืองพัทยาในช่วงเวลานั้นให้ผมเห็นภาพสักหน่อย”

“ผมมาพัทยาเป็นรุ่นที่สองที่สาม เป็นรุ่นเปิดตัวในยุคแรก ๆ ทุกวันนี้ก็สามสิบแปดแล้ว เรียกว่าเป็นรุ่นปลดระวาง หลายคนมีกิจการของตัวเอง สมัยนั้นพัทยามีเกย์น้อยมาก เท่าที่มีก็เรียกกันเป็นฉายา

อย่างอีตึกหน้าผิอะไรอย่างนี้ ตึกเขาเป็นกระเทยแต่หน้าปุปะมีแต่รอยสิ่ว ก็เลยแซวกันด้วยการตั้งฉายาให้ สมัยนั้นพ่ยาเจียบกว่านี้ แต่เดี๋ยวนี้เกย์กระเทยเยอะมาก มาจากไหนไม่รู้เหมือนกัน ตัวเล็กตัวน้อยเป็นกันหมด”

“ยี่สิบปีเป็นเวลานาน ช่วงแรกที่ลำบากมากๆ เวลาท้อแท้คุณคิดยังไง ?”

“ผมมักจะถามตัวเองว่า ถ้ามีท้อ...ทำไมมีไม่กลับตั้งแต่สองวันแรกล่ะ ?”

3. ชายสูงวัยเป็นฝ่ายพาผมมายังร้านเหล้าอันทรุดโทรมแห่งนี้ มันเป็นเพิงคาราโอเกะข้างทางมากกว่าจะมีสภาพเป็นร้านเหล้า อาศัยการก่อกออิฐบล็อกแล้วฉาบปูนบาง ๆ มุงหลังคาด้วยสังกะสี มีเด็กผู้ชายสองสามคนคอยบริการลูกค้าที่ก้าวเท้าเข้ามา เด็กหนุ่มนายหนึ่งเข้ามานั่งเป็นเพื่อน ‘ยาย’ อย่างคุ้นเคย

“ผมอยากรู้เรื่องราวในชีวิตของคุณ หากไม่ละลาบละลั้งจนเกินไป ผมอยากรู้ว่าคุณพบว่าตัวเองเป็นเกย์ตั้งแต่ตอนไหน ?”

“ผมอยากเล่ามากกว่านั้น ตอนผมเรียนจบใหม่ ๆ เริ่มรับเหมางานก่อสร้าง ในสมัยอายุสิบเก้า-ยี่สิบ ผมรู้ตัวแล้วแต่ว่ายังแอบ ไม่แสดงออกมากนัก นิสัยผมเรียบร้อยมาตั้งแต่เด็ก เวลาเห็นผู้ชายหน้าตาดี ๆ ก็นึกชอบเองโดยธรรมชาติ ทุกวันนี้ยังตอบตัวเองไม่ได้ว่าทำไมต้องเป็นเกย์ เคยมีผู้หญิงเหมือนกัน แต่เราอยู่ด้วยกันไม่ได้”

“คุณเป็นคนที่ไหน ?”

“นครสวรรค์ ปีสี่ศูนย์เศรษฐกิจพัง ก่อสร้างล้มวอดวายหมด สมองก็คิดอะไรไม่ออก ผมนั่งรถจากนครสวรรค์ไปเชียงใหม่ มีเงินในตัวเป็นหมื่น บัตรเครดิต เอทีเอ็มอีก อยู่เชียงใหม่ได้สองสามวันก็ลับสน เลยนั่งรถกลับมาลงกรุงเทพฯ จากกรุงเทพฯ มาพ่ยา ไม่รู้จักใครเลย มีเสื้อผ้าแค่ชุดเดียว แปรงสีพื้นอันหนึ่ง”

“ดูคุณจะผ่านบาดแผลในช่วงเวลานั้นมาได้”

“ใช่ ตอนธุรกิจล้ม ถ้าไม่แกร่งสักหน่อย ผมอาจเป็นบ้าไปแล้ว” เขาหยุดสูบบุหรี่ ที่บนแขนข้างหนึ่งโอบคอเด็กหนุ่มเอาไว้อย่างหลวม ๆ “ลงรถที่โค้งปลาโลมา ผมเดินเลาะมาตามชายหาด มีฝรั่งคนหนึ่งเดินตามหลังมา ผมก็ตกใจที่จู่ๆมีคนเดินตาม เกิดกลัวขึ้นมาก็วิ่งเข้าไปหาตำรวจ บอกกับตำรวจว่ามีฝรั่งเดินตามมานานแล้ว ตำรวจเขาพูดภาษาอังกฤษได้ก็เข้าไปถามฝรั่งให้ ฝรั่งบอกว่ามันมาเที่ยวพื้ทยาเป็นครั้งแรก อยากมีเพื่อนเป็นคนไทย ตำรวจก็หันมาบอกว่า มึงไปกับมันเหอะ มันไม่ทำอะไรมึงหรอก”

“แล้วคุณตัดสินใจยังไง ?”

“มันเป็นครั้งแรกของผมเหมือนกัน ผมไม่ไว้ใจเลยให้ตำรวจถามว่ามันจะพาผมไปไหน มันก็บอกจะพาไปกินเคเอฟซีที่รอยัลพลาซ่า ตำรวจยังหันมาถามว่ามึงมีตั้งครีเปล่า ผมบอกว่าพอจะมีบ้าง ตำรวจก็ว่ามึงไปกับมันเหอะ ถ้ามันทำอะไรมึง มึงมาหากูตรงนี้ ปรากฏว่าฝรั่งพาไปพื้ทยาได้ ซื้อเสื้อผ้ให้แล้วชวนไปค้างด้วยกัน”

“เขาคงชอบใจคุณมาก”

“ผมคิดว่าอย่างนั้น คนให้เช่าเตียงชายหาดเขาพูดภาษาอังกฤษเก่ง เขาแปลให้ฟังแถมยู่ให้เราไปกับมันอีก ผมก็ตกลงไปค้างกับมันที่โรงแรม อยู่นานเป็นเดือนเลย เทียวด้วยกันกินด้วยกัน มันให้เงินใช้วันละห้าร้อย มันขอมีอะไรกับผมในวันสุดท้ายก่อนจะกลับ ผมเลยยอมให้มันเป็นฝ่ายทำ”

“นั่นเป็นเพราะความรักกรีเปล่า ?”

“ไม่หรอก แต่ว่ามันดีกับผมมากเลย ก่อนกลับยังซื้อทองให้ด้วย เปิดคอนโดจ่ายล่วงหน้าให้สามเดือน แต่ตอนนั้นผมยังไม่เป็นเกย์เต็มตัว อาจจะไม่เรียกว่าไบเซ็กชวลได้ พอช่วงฝรั่งไม่ยู่ ผมก็พาผู้หญิงมานอน ทางนั้นก็ส่งเงินมาให้ใช้เดือนละหมื่น แต่มันไม่บอกว่าจะมาเมืองไทยตอนไหน จังหวะผมอยู่กับผู้หญิงพอดี ก็เลยเลิกกรากันไป ไปทำงานโรงแรมอีกเป็นปีก็ไม่เคยมีอะไรกับฝรั่งอีกเลย เพราะผมเจ็บนะเวลามีอะไรกับฝรั่ง”

“ในช่วงนั้นคุณเคยมีอะไรกับผู้ชายไทยไหม ?”

“ผู้ชายคนที่สองในชีวิตของผมเป็นคนไทย อยู่ด้วยกันตั้งสองปี เราเป็นฝ่ายให้ทุกอย่าง แต่สุดท้ายมันก็ทำกับเรา อย่างว่ำนั้นแหละ ยังไงผู้ชายก็ต้องคู่ผู้หญิงอยู่ดี ผมเปิดโต๊ะสนุ่กให้มัน หมดเงินกับมันเป็นแสนๆ เพิ่งมาคิดได้ตอนหลังว่า ในเมื่อเรารักมันมากขนาดนั้นแล้วมันไม่รักเรา มันก็คงไม่ใช่คนแล้วละ ทุกวันนี้ก็ยังมาวนเวียนกับผมอยู่”

“คิดยังงกับพ้ทยา เมืองที่คุณกับเพื่อนมีเสรีภาพได้พอประมาณ ?”

“ผมอยู่พ้ทยามาหลายปี ไม่เคยมีอะไรดีขึ้นเลย จริงอยู่ที่พ้อหาเงินได้บ้าง แต่หาได้เท่าไรก็ใช้จนหมด อยู่พ้ทยามันมีโอกาสใช้เงินเยอะ ถ้าถามว่ามีความสุขไหม ใ้ความสุขมันก็เป็นบางช่วง ในช่วงชีวิตที่สนุ่กมันก็ใช่ แต่มันให้ความทุกข้ไปพร้อม ๆ กันด้วย”

“สิ่งที่คุณเรียกว่าความสุข มันหมายความว่าถึงอะไร ?”

“ความสุขของผมไม่มีอะไรมาก แค่มีโอกาสได้เปิดเผยตัวเองโดยไม่ตะขิดตะขวงใจ เพียงเท่านี้เราก็เรียกว่าเป็นความสุขได้แล้ว ส่วนความทุกข้ก็คือ...การที่มีคนบางคนคอยดักตวงผลประโยชน์จากการเปิดตัวของเรา”

“คุณกลับไปนครสวรรค์บ่อยครั้งแค่ไหน ?”

“ตลอดห้าปีแรก ผมไม่เคยกลับไป ไม่เคยเขียนจดหมายสักฉบับ ทุกวันนี้เวลากลับไป คนแถวบ้านจะถามว่าไปทำอะไรที่พ้ทยา ไปขายตุ๊ดเหรอ ? ผมไม่เข้าใจหรือครับว่าเขาต้องการอะไร แต่คำถามแบบนี้แหละ ที่ทำให้ผมอยู่บ้านไม่ได้นาน”

4. ระยะห่างระหว่างเราสองคนเริ่มขยับใกล้เข้าเรื่อย ๆ ‘เอ’ เด็กชายวัยกระเตาะจิบปากคุยกับผมตลอดทางเมื่อเดินไปตามแนวหาดจากพ้ทยากลางจนถึงพ้ทยาใต้ ผมพยายามพูดคุยถึงเรื่องราวต่างๆ มากมายจนเราเดินมาถึงท่าเรือสะพานไม้ทรงหัวตาปูที่ทอดตัวยาวเข้าหาผืนทะเล ที่ยังไม่ถูกรื้อทิ้งใน

ช่วงเวลานั้น

“ถ้าพี่มาเล่นสงกรานต์แถวหาดเกย์ อาจจะโดนล้วงโนนจับนี่ รับรองว่าโดนทุกอณู อย่างพี่โดนแน่นอน เชื้อเถอะ”

“ผมไม่ได้สนใจอยากโดนล้วงนะ แต่ก็อยากรู้ว่าเกย์บ๊ิซที่คุณว่าอยู่แถวไหน ?”

“ถ้าพี่ตั้งใจไปนาจอมเทียน พี่ลงถนนเลียบชายหาดแล้วต้องเลียวซ้ายใช่ไหม แต่ถ้าเลียวขวาเข้าไปในทางเดินเล็กๆตรงนั้นแหละหาดเกย์ที่ว่า”

“ทำไมเด็กในวัยเรียนอย่างคุณ ต้องทำงานในร้านเกย์ด้วย ?”

“ตอนนั้นที่ตัดสินใจทำงานก็เพราะอยากได้เงิน ไม่ได้คิดอะไรหรอก กับแฟนผมที่เป็นคนนิวซีแลนด์ก็คบกันมาได้หกปีแล้ว สองปีแรกผมไม่ได้รักหรอก แต่ตลอดหกปีที่คบกันโดยไม่เคยมีอะไร ทำให้ผมรักเขาอย่างเด็กคนหนึ่งที่มีความรักให้ผู้ใหญ่สักคน”

“ผมหวังว่าครอบครัวของคุณคงไม่เห็นด้วยกับงานพิเศษที่คุณเลือกทำหรอกนะ”

“เขาไม่รู้หรอก รู้แต่ที่ผมชอบผู้ชายเท่านั้น พ่อกับแม่ยอมรับได้ที่ผมเป็นแบบนี้ เพียงแต่เขายังหวังว่าวันหนึ่งจะได้หลานสักคนที่มาจากผม”

“ในฐานะเด็กพ่อกับแม่ คุณคิดว่าเมืองนี้เป็นเมืองที่ดีใหม่สำหรับคนตัวเล็กๆ สักคน ?”

“มองในแง่ของคนพื้นที่ มันก็คือสถานที่ธรรมดา คนอื่นอาจมองว่ามันเป็นแหล่งช้อปปิ้งหรือมั่วสุมทำไมคนพวกนั้นไม่มองมันในฐานะเมืองท่องเที่ยวบ้าง เคยมีหลายคนถามว่าผมอยู่ที่ไหน พอดีตอบว่าเราเป็นคนพ่อกับแม่ บางคนเขาก็จะมองในแง่ลบ”

“ฟังคล้ายว่าคุณรักบ้านเกิดของคุณมาก”

“ใช่ ผมรักบ้านเกิดเมืองนอนของผมอยู่แล้ว และอยากให้คนอื่นรักเหมือนที่เรารัก อย่างองเฉพาะด้าน
ลบเพียงอย่างเดียว คนไทยดูถูกคนไทยด้วยกันเอง ไม่มีอะไรดีขึ้นมาได้”

“แล้วการที่คุณเกิด, เติบโตและใช้ชีวิตในเมืองนี้ล่ะ การที่คุณได้มองโลกอันแตกต่าง ได้เจอคน
มากมายอย่างเพื่อนที่มาจากทั่วสารทิศ มันคุ้มค่ากับการเติบโตของเด็กอย่างคุณรีเปล่า ?”

“ไม่รู้สิ ผมรู้แค่ว่าตัวเองลืมตาเกิดที่นี่แล้วโตที่นี่ แต่ภายหน้าผมไม่มีทางรู้ว่าตัวเองจะอยู่ตรงจุดไหน
ตำแหน่งไหน อาจได้ออกไปสู่จุดที่กว้างกว่านี้ ถ้าถามว่าผมใช้ชีวิตคุ้มไหม ผมตอบไม่ได้หรอก แต่ถ้า
ถามว่ามีความสุขไหม ผมตอบได้ทันทีว่ามี ผมเลือกสนุกกับชีวิตไปวันหนึ่งๆ ไม่เคยมองมันในแง่ลบ
หรือบวก”

“ผมพูดอะไรผิดไปบ้างรีเปล่า ?”

“ไม่หรอก แต่คุณเหมือนคนทั่วไปที่มองว่าคนนี้เป็นเกย์ คนนี้เป็นกระเทย นี่คือความคิดของคุณเอง
ทำไมคุณไม่ยอมมองย้อนกลับไปถึงตัวเอง ถ้าคุณเป็น หรือลูกหลานของคุณเป็นนะ

มีคนเคยบอกว่า จงเก็บความคิดอันนี้เอาไว้ใช้กับลูกหลานของคุณก็แล้วกัน”